

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 48/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 23.децембра 2010. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Да констатијемо да је данас ту:

- Заменик тужиоца за ратне злочине господин Станковић,
- Пуномоћници господин Радонићи и Наташа Кандић.
- Браниоци: Дејан Крстић, Драгослав Огњановић, Мршовић, Радивојевић, Борковић, Шћепановић, Перовић, Бобот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За првооптуженог нема никог?

АДВ. КРСТО БОБОТ: Судија заменичко ћу Вам доставити за колегу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон само реците Ви ћете мењати данас је ли тако?

АДВ. КРСТО БОБОТ: (Бранилац опт. Богићевић Бобана) Ја ћу данас по заменичком пуномоћју мењати колегу Петронијевића за првооптуженог Миладиновић Топлицу. А друга моја молба је да ме данас отпустите око 17,15 часова имам неке обавезе које не могу да одложим, па би ме у наставку мењао колега Огњановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко би мењао онда, он би мењао и?

АДВ. КРСТО БОБОТ: И Петронијевића и мене, а за сутра пошто нећу бити присутан мене ће мењати колега Петронијевић, тако да имамо три заменичка пуномоћја да премостимо ту процесну ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Мислим да нема колизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада да ли су са тим сагласни оптужени Миладиновић? Ту сте. Добро, затим Богићевић? И Ви сте сагласни. И то је то.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Ово Петронијевић овлашћује мене, овиме овлашћује Огњановића, а овде ја овлашћујем Петронијевића за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим адвокат Крсто Бобот предаје заменичко пуномоћје да ће данас мењати адв. Горана Петронијевића, са чим је сагласан оптужени Миладиновић, затим наводи да ће данас напустити претрес у 17,15 и да ће га у наставку поступка мењати бранилац Драгослав Огњановић, са чим је сагласан опт. Богићевић и о томе предаје заменичко пуномоћје и наводи да ће сутра њега мењати адвокат Петронијевић, са чим је такође за сутра сагласан опт. Богићевић.

Затим суд констатује да су у судници сви оптужени доведени из Окружног затвора осим Брновића који је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако, ту сте? Ту сте, добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес настави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо из заседања да удаљимо оптужене који нису испитани, а у заседању ће остати Звонимир Цветковић. Ту сте, добро. Само да чујем још да ли има. Ви ћете Брновићу, опт. Брновићу остаћете овде, значи и Ви ћете данас бити испитани. Да ли има још питања за Богићевић Бобана или смо јуче завршили?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Добар дан поштовани суде и судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

САСЛУШАЊЕ ОПТ. ЦВЕТКОВИЋ ЗВОНИМИРА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали још питања за Богићевића?

НАТАША КАНДИЋ: Не, него је остало јуче на крају мени нисте дозволили, рекли сте данас, ја морам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, искључите микрофон. Обзиром да смо, искључите микрофон.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Где треба да га искључим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има неко црвено дугме. Е сада можете да останете ту или да седнете, обзиром да смо јуче на крају претреса ускратили пуномоћнику да заврши да изнесе своје примедбе и то ће сада да уради пре него што почне Ваше саслушање. Значи можете ту да стојите ако хоћете, а можете да се вратите. Добро. Је ли имате ту столицу?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, онда можете и тамо да се вратите, ево даћемо вам ту да седнете. Е тако. Е сада изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела јуче да кажем, најмање четворица бранилаца оптужених су упорно понављали како сам ја неука,

незналица, и ево прилика ја све то прихватам, ја сам неука, незналица, али господо никад ми се не би догодило да кажем за оптужене у кривичном предмету да су колективно одговорни као што је то адвокат Петронијевић 2000. године судија у предмету «Ћаковичке групе» рекао управо то да је 144 њих оптужених, да су колективно одговорни. То је једно. Друго, ја иако сам пуномоћница оштећених сматрам да је врло важно да се суђење оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте укључили микрофон.

НАТАША КАНДИЋ: Да се суђење оптуженима одвија на начин да имају професионалну одбрану, али се јуче показало и због тога сам ја јуче рекла да ће рачун таквог односа према окривљенима платити сами окривљени. Да је било питања од стране одређених бранилаца на штету оптужених и да је то ствар суда да мора да обезбеди да се брине о томе да оптужени имају одговарајућу професионалну одбрану. И молила бих и треће да се пуномоћницима оштећених дозволи да они учествују у овом поступку са стварно оним достојанством, а не са увредама, вређањем и једном онако оркестрираном политичком игром у којој има политичког приступа уместо да има професионалног односа. Ја ћу увек јавно о томе да кажем уколико буде у овој судници и даље било покушаја за увођење једног политичког приступа, свађе, сталног извикивања неких парола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. Ми смо се јуче договорили да нећемо расправљати о политици, него о доказима уз бригу за оптужене и уважавање онога што су и тежње за правдом коју желе да остваре жртве. Оптужени, господине Цветковићу да ли Ви мене чујете пре света?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е укључите микрофон. Значи када год не чујете мене или некога ко Вам поставља питања, молим Вас да кажете поновићемо Вам питања. Друго, обзиром на природу Ваше болести, на документацију коју имамо, да ли можете да стојите или вам је боље да седнете.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Стајаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам треба да седнете слободно имате ту столицу и седите.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Добро, стајаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада чули сте оптужницу коју је тужилац прочитао у понедељак.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ви изјашњавате, да ли признајете то дело које вам се ставља на терет.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Поштовани судије што се тиче оптужнице која је подигнута против мене, могу вам рећи да је то све

измишљено јер ја нисам био припадник ниједне војне ни паравојне јединице, ја сам војни инвалид 60% неспособности од '65. године, '66. не знам које, за које поседујем и решење и инвалид сам рада 30% од 1981. године повредио сам око на послу, повреда на раду, на које не видим 90%, и овај нисам био регрутован ни при једној јединици. Из почетка се причало када се водила истрага, ја када сам тамо читао преко Интернета када сам извлачио, да сам ја припадао Територијалној одбрани или резервном саставу полиције, то је на почетку било. Ја у Територијалну одбрану никад нисам био регрутован и не познајем команданта Територијалне одбране Топлицу, као што не познаје ни он мене сигурно, само сам чуо да је командант Територијалне одбране био господин Топлица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унећу сада ово у записник.

Позван да се изјасни у смислу члана 320 ЗКП-а, изјављује да не признаје да је извршио кривично дело, почиње са изношењем одбране, на начин на који је то и до сада чинио у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у сваком случају остајете при ономе што сте говорили до сада у поступку, да нисте били припадник је ли тако?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, ја сам дао изјаву при СУП-у и дао сам изјаву код истражног судије, остајем при томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја немам ништа да додам ту мислим. Само сада могу да се браним ту, по овој оптужници што је подигнута против мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми где сте Ви били тада, почните од тога где сте Ви били ако нисте били регрутовани, моблисани, где сте били?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Сад ћу да вам објасним све. Ја прва три дана приликом бомбардовања, нисам ишао на посао, нико није ишао на посао зато што је бомбардована је касарна која се налази на удаљености ваздушне линије 100 до 150 метара од наше фирме, 200 метара тако и онда нас је директор позвао да се јавимо на посао и добили смо решења, ја и мој колега Радевић Небојша. Ја сам у сервису, у том сервису ја сам био као шеф, ја нисам радио на линији, али сам за време бомбардовања морао да радим на техничком прегледу, имао сам радну обавезу. Ако се не би јављао на посао, добио би решење да ме истерају са посла. И цело време ја сам био са колегама са којима сам радио на послу. Нисам само ја радио, него је радио и још један, на линији морамо да будемо двојица, на линији, ми смо и контролисани од стране СУП-а, од људи које ћу вам навести били смо неколико пута контролисани који су долазили да нас контролишу шта радимо и како

радимо. И два пута смо доживели бомбардовање касарне, крили смо се у албанско гробље јер албанско гробље је 20 метара, можда 50 метара удаљено од наше фирме. Служба је ту морала, онда смо, директора су нам били регрутовали у Територијалну одбрану, и фирма као фирма није могла да функционише без директора, имали смо и референта који је радио на попуњавању регистрационих листова и полиса, који је радио на издавању полисе. Онда је шеф рачуноводства и Радевић Небојша написали су молбу да иду код команданта Територијалне одбране, нису знали ко је ни шта је и рекао ми је каже да нас повезеш да видимо ако може да га ослободи преко дана макар. И онда смо ишли, ја сам чекао у кола он је отишо код команданта, познавао га је зато што је жена његова радила са њим, она је радила у лабораторију у амбуланти. Ја сам га сачекао, директор је добио одобрење, директор је био цело време са нама до 14. јуна, када смо ми изашли из Пећи. Ми смо са задњим даном, сад не знам који је дан, то је петак био, петак смо радили, суботу нисмо радили јер у суботу је већ цео град напуштао и онда смо и ми напустили и онда смо се вратили у понедељак ја и директор и овај Радевић и све то, рекли су нам као да ће СУП да ради, да сервис мора да ради. Када смо се ми вратили у Пећ, то је понедељак био Талијани су већ стигли, УЧК је већ поставио своје ове рампе и шта знам, али у граду их није било, срећу смо имали опет, после тога ко се затекао био је киндапован, убивен, читали сте, чули сте. Хоћу даље да причам или да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи Ви причате оно што сматрате да треба за Вашу одбрану, а онда ћемо Вам постављати питања.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ево овако у фирму за време бомбардовања смо радили ја Цветковић Звонимир, колега Радевић Небојша, директор Ђурђевић Драган, Мијатовић Звонко возач, Милановић Снежана референт која је попуњавала регистрационе листове и полисе, онда Пауновић не могу да му се сетим имена, али дознаћу, аутомеханичар. Матић Милан чувар, Алексић Зоран исто чувар и Максић Сенка кафе куварица. А људи са којима смо имали сарадњу је Крчмаревић Зоран из МУП-а референт регистрације возила, Дончић Ранко шеф службе регистрације возила и Крбовић Светлана шеф рачуноводства ЗОИЛ Косова, она је долазила чешће да узме пазар који би се скупио од продаје њихових полиса и ми смо били једини сервис који је радио јер у другим сервисима, један је био затворен а у другима су радили Албанци који су напустили град пре бомбардовања.

Ја сам оптужен од стране Лирије Гаши која тврди да ме је видела 14. маја у Ћушку, ја тврдим да Лирију нисам видео 20 година можда а и више, а уопште нисам знао да она живи у Ћушку, као она што тврди да ме је видела тамо и да сам тога дана био на радном месту са својим колегама где сам радио време би ми било сваки дан сем недеље од 18

до 13 или до 14 часова, зависи како је било посла. Ја сам као шеф поседовао кључеве сервиса, па мојим недоласком служба није могла да ради. Мене где оптужују да сам извршио убиства над недужним цивилима са још за мене непознатим лицима, та лица су за мене непозната који се спомиње тај Мртви и тај Дунђер не знам како се већ, Синиша или како беше. Ја њих никад у животу нисам видео и нисам уопште чуо док нисам изашао из Пећи, нисам видео у мом животу. Од тих лица која су убијена једно је остало живо које је било на препознавању где ме није препознало ни споменуло моје име и презиме, а како би ме и препознало када ја нисам био у Ћушку тога дана. У целом овом случају постоји заштићени сведок који ме не препознаје и тврди да ја тога дана нисам био у Ћушку. Заштићени сведок када је давао изјаву пред истражним судијом ја сам тај дан се пријавио код истражног судије да присуствујем његовом излагању и препознавању, да видим хоће ли да ме позна јесам ја био или нисам био и заштићени сведок када је прочитано моје име и презиме, ту је био и јавни тужилац, он је рекао да први пут чује за моје име и презиме а када сам изашао, ту ми је припало, тешко ми је било, када сам изашао да ме препозна, рекао је каже «ја овог човека први пут видим у животу». То има у записник, мислим јер ја сам рескирао да изађем, шта знам ја човек може да каже и нешто што није тачно. Једино лице које ме терети је Лирија Гаши која је из мени непознатих разлога измислила целу причу о мени, ја се стављам судијама на располагање да ја и Лирија идемо на полиграф па да видимо ко лаже, а ко говори истину. Ја се у притвору налазим већ 10 месеци ни крив ни дужан, ја не сумњам да ће суд утврдити моју навиност. Првих 6 месеци био сам изложен бројним понижавајућим препознавањима, где су ме по неколико пута дневно изводили и одводили доле, ја се тешко доста крећем, неколико пута сам пао у соби јер центар за равнотежу ми је поремећен. Бројним понижавајућим препознавањима где ме нико није препознао ни оптужио сем Лирије Гаши, све што је Лирија рекла је измишљена лаж, само не знам зашто јер смо били добре комшије док је живела у Пећи, а уопште нисам знао да живи у Ћушкој. Поштоване судије ја сам отац троје деце одрасле, деда петоро унучади које највише волим на свету и могу се заклети њиховим животом да нисам урадио ништа од овога што ми се ставља оптужницом на терет. Свако моје даље задржавање у притвору пада ми све теже јер сам болестан, поремећен ми је центар за равнотежу. Имам јаку вртоглавицу, зујање у ушима, па се тешко крећем. Оперисао сам два пута лево уво пре бомбардовања у Ургентном центру у Београду, које ми је два пута процурило за ово време притвора и не чујем на лево уво 90 %, као на десно уво негде око 50%. Имам чир на дванаестопалачном цреву, имам доста лош вид поготово десно око које ми је оштећено 90%, а почело је да ми слаби и

вид, нисам носио диоптрију како лежим у притвору и на лево око. Сад ми је докторка преписала диоптрију и за лево око, почео да ми слаби вид. Имам проблема са кичмом од ишијаса па због тога стално носим појас и имам проблема са спондилозом врата, за све ово поседујем документацију код лекара Вишег суда, за све ове болести узимам одређену терапију прописану од стране лекара Вишег суда. Мислим лекова нема, све ми долази од куће, сваки дан све теже и теже јер лекови су скупи, а ја попијем шаку дневно лекова што за спондилози што за чир, чир ме боли стално. Био сам два пута, три пута сам био у болници у ЦЗ-у, био сам код неуропсихијатра, кажу ми не можемо ништа, ми не можемо да вас лечимо ми немамо услова овде за ваше лечење. На пример једна кутија «уротала» кошта око хиљаду и нешто динара, то овде не држе, то ја морам сам да купујем од куће и «ранисан» и «диклофенак», шаку лекова пијем дневно да вам кажем право. Друго, ја сам до хапшења живео са женом сам у Ћуприју, у приватној кући где плаћамо кирију. Жена ми је тежак болесник, нема један бубрег, шећераш је, четири пута дневно прима инсулин, често јој падне шећер, падне јој испод нормале, жена се изгуби, падне, она се сад сама налази кући сада је оболела још и од срца како сам ја у притвору. Четири пута дневно прима инсулин. Тежак болесник је. Ја толико, више не би имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада идемо на део поступка када Вам прво тужилац, затим Ваш бранилац и онда сви остали постављају питања.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сугеришите ако нешто нисте чули. Ја ћу сада унети у записник да сте се служили белешкама приликом изношења одбране.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Добро, ја сам ово само мало да би мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је да би били бржи, разумем Вас.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћемо то да унесемо.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја нисам ни ишао то редом, ја сам то нешто прескакао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, није то ништа страшно, само ћемо то да констатујемо.

Констатује се да се током изношења одбране оптужени служио својим белешкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, заменик тужиоца. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Цветковићу, Ви сте у Вашем излагању на почетку споменули Топлицу Миладиновића.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Топлицу Миладиновића. Пардон.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Сад кад сам излагао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, или ја нисам добро чуо.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја сам њега поменуо, чуо сам приликом изласка из Пећи, у Беране кад смо били код хотела у Беране, да је био командант Територијалне одбране у Пећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: А ја њега не познајем, нити он мене сигурно не познаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јесте имали било какав контакт са Топлицом у току рата 1999. године?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте директора, нисте рекли како се он зове?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Директор се зове Драган Ђурђевић, ја сам га набројао, има тамо записано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, прочитао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Он је био регрутован у Територијалну одбрану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли познајете Небојшу Радевића?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Небојша Радевић је колега који ради са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитао је и то.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: На линији техничког прегледа. Ја сам рекао лепо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја знам да сте то Ви рекли лепо, али то намерно питам.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Добро нема проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драган Ђурђевић и Небојша Радевић у исказу код истражног судије 24. 08. ове године кажу да су заједно са Вама одлазили код Топлице Миладиновића ради неког разговора, па Вас питам да ли је то тачно што ова двојица.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Знате шта они су одлазили а ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И један и други кажу да су били са Вама.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Јесте, ја сам их возио, ја сам седео у кола и чекао их. То је у једно стовариште код Комбината коже и обуће, ја сам седео у кола и сачекао сам их, они су ушли тамо код команданта,

ја нисам знао ни како се зове ни презива тај командант јер ме није ни интересовало да вам кажем право.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад, зашто сте их возили, односно зашто су они ишли код Топлице?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ишли су код команданта Топлице да узму потврду, да разговарају са командантом Топлицом да ослободе нашег директора у току дана, мислим не и ноћи, него само у току дана да буде присутан у фирми ради пуштања вирмана, ради примања плате и то, ето шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми тачно где сте их возили, до које зграде, помињете неко стовариште, ако можете да опишете?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако можете да опишете место где сте их возили?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је место кад се иде од наше фирме према Комбинату коже и обуће са десне стране једна велика фирма, не знам како се звала, радили су они са нама мислим сарађивали су пре рата, вршили су техничке прегледе и све то код нас, е код те зграде сам, они су само отишли унутра то је велика зграда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви знали где треба да их возите или су Вам они рекли где да их возите?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Они су ми рекли да их возим до те зграде, да се јаве код команданта, а ја нисам знао код којег команданта ни шта, нисам их питао, није ме интересовало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако каже да се јавите код команданта то очигледно није било у касарни.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не, не, касарна је бомбардована, касарна је била бомбардована први дан онај, срушена, рекли су ми где да возим код Комбината коже и обуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и када су били, колико су се они задржали код Топлице?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па они су се задржали ту ја мислим па сад то је прошло 10 година, па негде 15-20 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли можете да се сетите када је то било у односу на почетак бомбардовања?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је, када је почело бомбардовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 23. или 24. априла, марта.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: 24. марта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је негде било 28. или 29. ето тако или 27. од те три, јер ми прва три дана нисмо радили уопште, па су дошли да нас зову кући. Овај Звонко Мијатовић он је био курир, дошао

да нас зове, каже кући мора да дођете јер каже имате радну обавезу директор је написао решење, и моја је жена исто радила у тој фирми као благајница па је она долазила један пут можда у 15-20 дана да пише те.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када вам он каже морате да дођете, где то треба да дођете?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како где да дођемо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где да дођете?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: У фирму.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У фирму?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: И то смо прелазили смо преко камења и бетона што је све летело по путу од касарне што су бомбардовали касарну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Драган и Небојша како се зове овај други.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, Радевић Небојша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су завршили разговор са Топлицом јесу Вам рекли о чему су разговарали и шта им је Топлица рекао?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па они су ми рекли да овај да треба да ургира Нено Радевић, овај Небојша Радевић, познаје господина Топлицу, јер је његова жена исто радник при војсци у амбуланти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то значи да је тако нешто могао да одобри само Топлица?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па могао је Топлица као командант Територијалне одбране, или да се иде код команданта града је не знам ко је био командант града, мене то није интересовало, ја сам имао свој посао, проводио сам практично на послу време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Везано за ваш сервис у коме сте радили, колико сте ви посла имали у току бомбардовања, средином маја месеца?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па имали смо, знате како, имали смо регистровани су возила и поједини Муслимани и Албанци да знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И у време бомбардовања?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Који су остали, који нису имали доста Албанаца који нису отишли из Пећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био још неки други сервис да је радио у граду?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само сте ви радили?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: «Метохијаремонт» је била затворена пре тога, у «Аутому» су радили Албанци они су отишли, пре бомбардовања су напустили и отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли можете да ми кажете колико сте то посла имали, мало, много?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па некад је било 10 возила, некад 2, некад 5 како кад, ја сад не могу да се сетим пре 10 година колико је било, али углавном смо имали и морали смо да будемо ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате господине Цветковићу где се налази село Ћушка?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налази село Ћушка.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па знам ја где се налази село Ћушка зато што сам ја путовао често према Приштини, налази се са десне стране од Пећи, од «Заставе», када се прође «Црвена застава».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте некад били у том селу? Пре рата рецимо?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не. А пре рата?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре рата?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Био сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажем пре рата мислим пре бомбардовања?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Био сам негде 1979. године да наручим један трактор, то сам се сетио касније, да наручим један трактор ситног песка за малтерисање, јер они су имали ту да продају тај песак шта знам, бавили су се тиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи не трактор него песак?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Али један трактор песка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте после тога одлазили у то село?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не, никад више у животу моја нога није крочила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете неког из села Ћушка, било да је Србин или Албанац?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако можете ближе да нам објасните како познајете Лирију Гаши, кажете да сте били комшије, када је то било и мало око тога?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Сад ћу да Вам објасним све фино, ја сам радио у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас чуо извињавам се.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја сам радио у «П-транс».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Имао сам радионицу пријављену 4 сата после подне, бавио сам се ауто, као аутомеханичар, радио сам у фирми као референт саобраћаја, после сам био шеф и радио сам као аутомеханичар у радионици. Њен отац је долазио код мене одржавао је возило, имали су неки «пежо 306» или «307», никад нисмо имали једну лошу реч.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чини ми се да сте рекли да вам је она била комшиница у Пећи?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, па комшиница, 50 није даљине, само што је она имала улаз са друге стране, а ја са ове, ми нисмо имали контакт да се гледамо јер ту је зид, она је са друге стране, али њен отац је поправљао возило код мене, ја сам одржавао, они су само видели добро од мене, никакво зло, ја не знам шта је њој то требало да прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, колико је она ту дуго становала и живела?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ма она, ја да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој кући близу Вас?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да вам кажем нешто, она је становала од, не знам је ли од рођења, и то је било, то су биле све напуштене, то су биле баште где су људи садили поврће, и онда су ови из Дрвног комбината поделили те плацеве њима и ту су они направили кућу, ја сад не знам је ли ту она рођена или није рођена, имала је још једну сестру, после је добила још једног брата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате које је она годиште?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте се дружили Ви лично са њом у то време?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ма не, ма лаже бре колико је тешка, човече, никад у животу нисмо попили чашу воде заједно. Она прво знате шта господине судија, она кад су горе у «П трансу» после нашег напуштања, они су у фиоку приликом пљачке «П транс» и рушења, тај «П транс» више не постоји на земаљској кугли. Све су га срушили, сравнили су га са земљом, све живо су понели. Нашли су ми једну слику која се врти од почетка на Интернету, од фотокопије пасоша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је то било?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па то је било 1999. године одмах, бре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А из које године датира та слика?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па та слика датира можда пре, на тој силци ја изгледам, не може нико да ме препозна зато што је та слика два пута коришћена на једном истом пасошу. На два пасоша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али како објашњава та чињеницу да Вас је она препознала ове године?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ма није она господине судија препознала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На препознавању доле?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Господине судија ја да Вам кажем нешто, она мене зна као комшију, ту су после нашег изласка из Пећи, вратили су се радници који су напустили посао, нико их није истерао, него су напустили били посао, нису хтели да раде за време режима Слободана Милошевића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То нема везе са препознавањем.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Има, како нема, они су нашли ту слику у фиоку, и ту слику су ми прву показали ови из «Хјуман рајст», из ове организације за хуманитарна права «Хјуман рајтс воч», како се зове, они су ми показали ту слику и показали су ми једну слику коју су нашли на зиду где сам се ја сликао са својим колегама ту на тој слици има и Албанаца и Муслимана и Црногораца и Срба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта хоћу да кажем, све те слике које помињете датирају од пре 11 година, човек се мења у 11 година, а она Вас је лично препознала као именом и презименом и као починиоца неких ствари у Ћушки.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ма она што то прича да је, починиоци у Ћушци она је то само овај да вам кажем то је све намештено разумијете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јесте ви.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Неко је њу то лепо платио да она мене оптужи и она сад показује прстом на мене овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били у то време док је она била Ваша комшиница, и њен отац, да ли сте били у добрим односима?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па како нисмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких свађа међу вама?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па ја кажем никад нисмо имали лошу једну реч, ја сам њеном оцу одржавао кола стално и њен муж је долазио ту код мене у радионицу седео је кад сам поправљао, седео је са његовим тастом, никад ништа нисмо имали лоше у животу, али неко је њу наговорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, је ли она млађа или старија од Вас?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Можда је млађа годину дана или две од мене. Е сад кад су они узели ту слику, показали су је лепо у Ћушку ко је под један, или један радник је ту радио са нама који је за време бомбардовања био кући седео, није ни напуштао, Бешковић Хуснија, он је ујак овога Чекуа, команданта Територијалне одбране, овај УЧК.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Чуо сам ја тамо од једнога човека који је дошао, који се иселио из Пећи, Муслиман који је дошао у Беране, рекао ми је каже да је Бешковић постављен за директора. Ја сумњам на њега, сад не могу да грешим душу, али сумњам на њега да је он узео ту слику и да је тамо лепо у Ћушку нашао ко познаје овога, она се јавила то је мој комшија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како се зове тај што је узео Вашу слику?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: БећковићХуснија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а у каквим сте односима били са њим?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ма добрим односима, једино када је дошао нови директор он је био референт саобраћаја, макао га је са референта саобраћаја, поставио мене.....

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте давали некад после рата непосредно после рата, интервју, радио интервју некоме?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Радио интервју?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте давали неку изјаву некоме новинару или не знам?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Једино ови из ове «Хјуман рајтс воч», како се зове организација.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте њима дали изјаву?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Са њима сам разговарао ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли се сећате тог разговора?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како се не сећам, као сад да се сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте ви њима рекли то?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Рекао сам да нисам био и да нисам никад, да никакве, ништа са тиме немам никакво, да је то чиста измишљотина против мене и гарантујем својим животом да је чиста измишљотина, да сам ја ни крив ни дужан овде десет месеци, ја могу да се ставим на стрељање да је моја нога само нагазила у Ћушку овако, а не да сам ја убио некога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала вам.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Стављају ме господине судија, стављају ме са неким не знам тамо Мртвим и са неким људима које ја уопште не познајем, је једино, једино кога познајем, једино познајем Срећка Поповића, он ми је као добар и поштен комшија и Кастратовић Славишу, једино од свих људи који се налазе у оптужници, Кастратовић Славишу познајем долазио је у фирму често, имао је брата од стрица, радио са мном. Друкчије се никако нисмо познали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које је то време, је ли то?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је 1998. и 1997.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте их виђали за време бомбардовања?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули нешто о њима?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су мобилисани?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Нисам, нисам, ја вам тврдим, знате шта ја када сам изашао, ја сам био до 15. јуна у Пећ, ево и Радевић Небојша и Драган Ђурђевић нека се закуну у шта хоће да ми нисмо знали уопште за тај маскр што се догодио у Ћушку и да нисмо уопште знали, нисам знао да постоји група «Шакали» док ми Ви нисте рекли у СУП-у београдском.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што би Вас онда неко увлачио у ту причу?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: И ја се питам господине судија зашто и како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја се уопште питам, ја кажем да је моја нога само нагазила у Ћушку, овако ја се стављам на зид да ме стрелају, а не да ме осуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Цветковићу.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што Ваш бранилац почне да Вам поставља питања, замолићу колегу Мршовића да провери шта је са колегом Радивојевићем, да ли је све у реду обзиром да ми је скренута пажња. Да ли је све у реду? Господине Радивојевићу све у реду? Све у реду, добро. Идемо на део поступка када Вам Ваш бранилац поставља питања. Изволите.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да се окренем мало овако или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, слушајте га, пратите га ту на монитору, на монитору можете да пратите ако не чујете, ако Вам је лакше окрените се.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не, нећу да се окрећем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али када будете Ви одговарали морате према микрофону, иначе ако Вам је лакше да слушате док гледате, окрените се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања. Добро. Да Вас питам везано за ово, ове догађаје током бомбардовања да ли сте видели тада у Пећи или околним селима да су гореле куће?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су гореле куће, да ли сте видели паљевине?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да вам кажем видело се на пример, видело се где гори кућа, негде овако. Ја сам био на послу, ја да вам кажем мене много није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вас није интересовало?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ма није ме интересовало ништа шта се догађа, где и шта, како и шта и ово оно, озбиљно вам кажем, ја сам посао кућа, ето како ми је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас због тога што сте рекли да сте видели куће које су гореле?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Јесте, па видело се, ја нећу сада да поричем. Видело се куће, па видела се и касарна и кућа око касарне које су гореле од бомбардовања НАТО снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели колоне људи које напуштају села пролазе кроз град?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, нисам кроз град видео, зато што сам ја био од 8 сати до 14 часова стално на послу, до 13-14 часова, а један пут сам видео једну колону која је напуштала према Призрену је ишла, можда са раздаљине 100-150 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала војска на улазу у град, да ли то знате?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки пункт војске?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја колико се сећам не, где сам ја излазио овамо био је пункт полиције. Мислим активне полиције, није било резервног састава и војске Територијалне одбране, него активне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми у то време, да ли су кола могла да имају нека друга обележја и да се нормално возе у саобраћају осим регистарских таблица?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја сам возио «голфа» сам имао, возио сам са регистарским таблицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали кола која имају неке друге ознаке, неке троуглове?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Нисам, можда сам виђао понека кола без таблица, а са другим ознакама не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војним ознакама?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не. Добро, било је са војним ознакама возила која су возили војна лица, а цивилна лица нисам видео. То не могу да грешим душу да кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли остали браниоци имају питања? Не. Добро. Пуномоћници изволите.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Наиме, он је у претходном поступку рекао да је био у војном одсеку да узме неку дозволу, а данас нам о томе ништа није причао, да ли може о томе нешто да нам каже?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да се овамо вратим. Поштовани судије мени је ћерки био рођендан маја месеца, мене су деца била, деца моја и од пашенога и пуно њих, пребачени у Црну Гору у једно село када је почело бомбардовање, ми смо их одвели тамо. Било је мојој ћерки овој најмлађој рођендан, маја 14. маја. Да би ја изашао из Пећи, ја и жена смо хтели да идемо да обележимо тај рођендан, и да их видимо јер нисмо били доста времена, морао сам да идем у војни одсек, радио је неки Илинчић. Он је сада у Подгорицу, за издавање потврда за излазак из града јер није се могло изаћи из града јер је постао пункт између Црне Горе и Србије и морао сам да идем и да узмем потврду коју поседујем и сада, ја мислим да је приложене у списима код вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је тај излазак о коме сте причали и у истрази.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Јесте, један тај излазак и ништа више.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Само нека нам каже ко му је издао?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Мене је издао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Илинчић?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Мене је издао потврду, издао ми је Војни одсек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Илинчић или неко други?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не, не, Војни одсек, тај Илинчић који је, он је референт био за издавање тих потврда и онда би узео картоне и тамо би проверио је ли човек регрутован или није регрутован, а он није могао да да потврду на пример да сам ја био у резервном саставу полиције или у резервном саставу војске без одобрења команданта мога. Значи ја нисам имао команданта ни у полицији ни у војсци, он је био мој командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Јесте Ви били у резервном саставу?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Онда зашто да узмете?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Никад, ја не могу да будем у резервном саставу кад сам ја војни инвалид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то сваки становник града морао да узме ту потврду?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, да, сваки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша супруга?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па како, ја сам радио. Супруга не, женске није, женске нису биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не жене?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Жене не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја и жена смо били сами да видимо децу и узели смо децу и довели смо их у Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Рекао је да је Војни одсек био смештен тамо код Комбината?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Чекај мало да Вас исправим, извињавам се што Вас прекидам, Војни одсек није био смештен код комбината, Војни одсек је био Ви знате лепо Пећ где је, био је смештен код Робне куће у улицу, не уску улицу, него улицу до ње, а не код Комбината, код Комбината су били смештени Територијална одбрана.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: А Територијална одбрана?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Учинио ми се да сте.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не, не, лоше сте, лоше сте.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Добро, хоћете ли нам рећи где је баш на ком месту је то било смештено? У којој згради.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је знате која зграда, она кућа кад се уђе у улицу кад се иде према Железничкој станици, ја се извињавам слабије чујем на лево уво па. Кад се иде према железничкој станици, она кућа петоспратна, Руговацона је што је имао.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Преко пута његове куће.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Не зна се фирмакако се звала?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Није била фирма, то је била кућа.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Добро, хвала вам, немам више.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је била једна просторија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите. Само искључите овај микрофон други.

НАТАША КАНДИЋ: Ево да вас питам, да ли знате ко је био начелник полиције, начелник СУП-а у то време?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Начелник СУП-а?

НАТАША КАНДИЋ: Да, у Пећ?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја, начелник СУП-а у то време био је Боровоје Влаховић.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га познајете?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Знамо се само из виђења.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми каква је полиција била у Пећи, професионална?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Професионална.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли имала податке о јединицама, о онима који чине криминална дела.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Професионална војска, ова полиција је била.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви имате брата у полицији?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да. Ето га ту у публику.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, питам Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада? Је ли сада?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, у то време. Питам у то време?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: У то време био је у полицију, радио је у саобраћајну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Пећи?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да. Био је шеф дежурне службе у саобраћајној полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли знате где је била смештена полиција?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Где је била смештена у то време?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не знам. Не знам, ове прве дане пред бомбардовање један део је смештен био у школи «Рамиз Садик», то је полиција била која је са стране, и после тога више не, не знам уопште где су били они смештени јер они су, напустили су СУП зато да не би СУП бомбардовали, то ме није интересовало. Ја знам где је мој брат радио и где је био, а за друге не знам. Ја прво Боривоја Влаховића уопште не знам ни где је био ни шта је радио ни шта је радио уопште за време рата, а ништа није ни радио изгледа.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми да ли Ви знате некога Бату Лекића?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Кога?

НАТАША КАНДИЋ: Бату Лекића, а некога по надимку Мацо, Вуковић?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не познајем ја никога, ја сам вам рекао да не познајем никога, једино од свих окривљених овде, на оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се у микрофон, значи морате да причате у микрофон.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Од свих који се налазе на оптужници, тамо који се сви налазе од ових који су бекству и који су ухапшени, једино познајем Кастратовић Славишу и Срећка Поповића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви имали неки камион, шлепер?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Шлепер.

НАТАША КАНДИЋ: Камион, шлепер?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја никад у животу нисам имао, имам двоје кола, имам «фиат крому» и «голф».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тада да ли сте имали?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Не, не. Иначе камиони су сви били дати на коришћење војсци. А један смо имали.

НАТАША КАНДИЋ: Чији камион?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Наш «П трансов». Један смо имали за потребе стоваришта Ругова у Пећи који је возио Зумбери Суљо за време бомбардовања. Цело време је он возио тај камион. Мислим грађивински материјал је скупљао на једном месту, на једно стовариште, са свих стоваришта да не би народ узимао и ето шта то, то је било наређење од СУП-а да се скуп на једном месту и тако је и остало све на једном месту у Пећи кад смо напустили.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас слушајте ово питање, да ли сте Ви или Ваш брат или неко из породице био у неким лошим односима са начелником СУП-а?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Са начелником, не знам, не знам, ја нисам имао никад ништа лоше са њим, нисам имао ни добро, више сам имао добро са његовом женом него са њиме, не знам. Ја се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има неки разлог, нешто да се догодило да би он због тога рекао нешто ружно, лоше о вама?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Знате шта, он је, ја не знам тамо у некој изјави рекао сам да сам ја, сумња да сам ја или сам био или нисам био у «Шакалима». Ја не знам како то он може да каже, ја могу нешто да тврдим, ја се извињавам, ја могу нешто да тврдим што знам и што видим, а не могу да нагађам сада.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али рекли сте мало пре да је полиција била професионална, он је начелник СУП-а па сад кажете.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја га за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били неки лоши односи између вас?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја за време бомбардовања 78 дана ја га у животу никад нисам видео. Он је као сведок јавном тужиоцу овде представљен, он се више чуо сам од људи, више се напијао него што је био трезан, за 78 дана га нисам видео уопште у животу. И то вам гарантујем својим животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били или нисте били у лошим односима?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били или нисте били у лошим односима?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било ту неког сукоба?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Никад, никад, никад, никад у животу. Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда би он Вама нешто имао да замери можда.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја сам напуно 45 године, до тог тренутка када сам у Пећи. Ја никад нисам био осуђиван, ни кажњаван ни код судије за прекршаје, а не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја сам имао породицу своју, са породицом сам се бавио, нисам се ја бавио са Бором Влаховићем и са овиме, да вам кажем то, ја сам ситна риба за њега, он је начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само питамо. Да ли неко од оптужених има питања? Не. Да Вас питам још, а то нама данас нисте поновили, када су се ваше слике појавиле на телевизији и тако, Ви сте прво били у Црној Гори?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, у Црној Гори сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Црној Гори?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте дошли овде?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја сам да вам кажем, бријао сам се у купатило, ту ми је био један пашеног он је умро, он је, била ми је жена и свастика, било нас је 15 или 18 у стану од 70 квадрата, ту смо се сместили и ташта ми је била ту и сви, и жена ме зове каже «Звонко, Звонко дођи да видиш каже на телевизију спомињу твоје име». Ја сам стао овако, шта спомињу, каже за Ћушку, коју бре Ћушку, тада ја нисам знао уопште шта је било са Ћушком или ово оно. И сутра купимо новине, није било слике на телевизији одмах знате, него је купимо новине пише чланак, шта знам група и то све, то није писало уопште «Шакали», ја за «Шакале» сам чуо кад сам дошао овде у Београду, од јавног тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: И овај читао сам у новине то, ајде реко ништа шта је то, неко је причао, нико ништа не знам ко је ни рекао ни шта ни како, ја нисам знао уопште до за ове 10 година до 12. марта када сам ухапшен, нисам знао уопште ко ме је мене, ко је мене клеветао, ко ме терети за то. Тек сам тад чуо када сам дошао овде у Београду. Е слике, слике су ми показали ови од зета ми, брат његов, он је извукао са Интернета, ову слику са пасоша и слику где сам се сликао са колегама поред камиона, и то су они су то, ту су назвали ту групу као шта знам паравојна јединица. Та слика је била и у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ту сам био ја, ту на тој слици, ја сад, ево сад гледам ту слику, знам ко је био, ја, један Спалевић што је

погинуо, Чауш Ељшани, Браим Лати, Бикић Ђавид, Мијо Павловић, Раичевић Обрад, ево сад ми је у главу та слика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте дошли у Србију онда после Црне Горе?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?.....

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Годину, годину дана. Годину дана, прво да вам кажем госпођо поштована судијо, мене је истекао пасош, 1998. године или 1999. године, и ја сам спремао пре него што ми је истекао, спремао сам, фотокопирао сам документацију пасоша и купио сам једну «крому» био па сам хтео да пререгиструјем мотор, па сам требао да идем у Скопље да ми они то, то сам фотокопирао и та фотокопија пасоша ми је остала у фиоку и сад кад су они дошли тамо да пљачкају, нашли су ми ту слику и ту слику су после ставили на Интернет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за Пећ причате.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја питам, Ви сте из Пећи отишли за Црну Гору је ли тако?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, у Црну Гору сам био годину дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда дошли у Србију?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Мени је истекао пасош негде 1999. године и ја сам чуо то тада да сам ја проглашен за ратним злочиним и шта знам, ја нисам знао да ће да се води поступак, да сам знао ја би сам се пријавио да дођем код некога да поразговарам у овом суду, да кажем да ја тај човек нисам и да никаве везе немам са тим. Него су они нашли слику, прочитали су Цветковић Звонимир, Цветковић Младена Звонимир и сад ова Лирија Гаши она познаје, она ми је комшинка толика јака, она познаје мога оца који мој отац је најмање проводио време код своје куће. Она треба да познаје моју мајку јер моја мајка је њу је познавало пола Пећи, она је била шнајдерка, она не спомиње моју мајку уопште него спомиње Младен зато што је прочитала на оној фотокопији пасоша и мене у то време, што каже она, Звонко познаје ме као Звонко када је дошла на препознавање. Мене у улици где сам живео нико није звао Звонко јер ја имам надимак «Њоња», цела улица ме звала и сви су ме кући звали «Њоња» нико ме није звао по имену Звонко, јер то ми је сестра дала када је била мала и тако је остало име. А она ме спомиње као Звонка, прочитала је у слици, ето шта је да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо овде да погледамо је ли то та слика о којој сте нам причали?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па може нема проблема. Где да гледам ја сад, овде или тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ту ако видите.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ево имам наочаре. Е то је та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та слика о којој сте причали?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ево сад да вам покажем одмах. Идемо овако са леве стране, Мијо Павловић, Абдул Лек, Исуф Кући, Чауш Ељшани, Браим Лекај, Адем Кући, Вулевић Бранислав, Сталевић овај погинуо је, Цветковић Звонимир је скроз на десно, доле су Бикић Ђавид и Раичевић Обрад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: А овај је Вулевић убили су га 1999. године, запалили су га у шталу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад показате вам још једну слику да ли је то та.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам само разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево тужилац питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из које године је ова фотографија?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ово је фотографија негде сад ћу да вам кажем то је кад смо ми купили овај кад смо сликали камионе, Фото «Гаши» је долазио да слика, морали смо да сликамо сваке године за ТИР регистрацију, то је та иста слика, иста слика, нема ту, ево ти Вулевић Бранко, Сталевић, Сталевић је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али када је то, је ли пре, у току бомбардовања, пре бомбардовања, пре те.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Пет година пре бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет година пре бомбардовања?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па пет или шест можда сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде сте без наочара колико ја?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате наочаре?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Јесам, знате шта, ја нисам носио наочаре јер је мени уграђено на ВМА сочиво у десно око, уграђено ми је сочиво то имам документацију, нисам носио наочаре кад сам дошао у Ћуприју 1999. године били смо на једној клиници приватној ја и жена, да жена као шећераш измери очно дно, јер мора сваке године да ради то и онда сам се и ја прегледао и докторка ми је рекла каже добро би било каже да узмеш наочаре да носиш, да ти дамо диоптрију још на ово је каже, почело је око да ти бежи јер мени бежи мало десно око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Е ја сам од тада почео да носим наочаре, а ова на лево око нисам имао диоптрију уопште, е сад сам пре месец дана или два месеца докторка у ЦЗ-у ми је преписала диоптрију и

дао сам жени, жена је средила то у граду наочаре, сада носим диоптрију и на ово око. Не могу да видим добро, знате шта кад макнем наочаре мутно ми, није ми јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сад добро видите. Дакле после бомбардовања, је ли тако, сте почели једно око а сада.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Пре бомбардовања сам оперисао око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али после бомбардовања сте почели да носите наочаре?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Е да, да, кад сам дошао у Ћуприју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово друго око сада у ЦЗ-у. Да видите још једну само слику.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је та слика са пасоша, ето то је са пасоша. Ево ту можда, чекај само да ставим наочаре. Сад овде не видим, пише до кад је важио пасош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема датума ту до кад важи.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: То је та слика са пасоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И та слика је Вама како кажете остала у столу па су је нашли, па ставили на Интернет.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте само да рашчистимо нешто, причамо да је остала слика, да ли је остала слика или фотокопија ово?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Фотокопија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пасоша.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ово се види да је лепо фотокопија пасоша. Ево број пасоша доле, ево све ту лепо пише. Фотокопија пасоша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте вадили овај пасош?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате када сте овај пасош вадили?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Тај пасош сам извадио 1990. године можда, 1990. године јер ми је био већ при крају да истекне, када сам ја изашао из Пећи он је већ истекао. А ја пошто сам знао да сам ратни злочинац, 10 година ја нисам извадио пасош никакав господине судија, ја пасош и дан данас не поседујем, да сам ја био ратни злочинац ја био извадио лепо пасош па би отишао у иностранство и нико ме не би ни нашао ни ово ни оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде пише улица и број, је ли можете да прочитате ову улицу и број?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Како Ул. Мухарем Сахара бр.37, после је било 35.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је Лирија живела?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Лирија је са друге стране, исто се звала улица Мухарем Сахара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате који број?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он и каже да је то комшиница.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Знате шта, где сам се ја налазио један део улице се звао Мухарем Сахара, други се звао Његошева, трећа улица се звала е сад ова улица поред јаза где су они живели, постојао је један јаз овако, дубок, они су, та је улица била Мухарем Сахара исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да унесемо у записник.

Констатује се да је преко документ камере оптуженом показана фотографија бр.4 и да је он на њој означио све особе које се налазе, и показао да је он први с десна међу онима који стоје и да се ради о његовој фотографији која је остала у Пећи, која је касније приказана чак и пред Хашким трибуналом.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Па да. Кад је био господин Папуњак сведок Слоби Милошевићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

И да му је показана фотографија бр.5.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: И он им је лепо објаснио, извињавам се што Вас прекидам, он је лепо објаснио да су то радници, насмејао се човек, ја сам гледао то лепо, насмејао се и каже то су радници, каже то су му колеге из «П транс», каже има и Албанаца и Муслимана, ја сам им набројао именом све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад сте и нама рекли.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја нисам заборавио имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Фотографија број 5 на којој је копија његовог пасоша, за коју исказује као у аудио запису, а све фотографије се налазе у фотоалбуму који носи назив «фотографије које је ТРЗ примило од организације Хјумен Рајтс Воч» и које се налази у списима предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми још, дакле Ви сте дошли, били сте у Ћуприји код лекара и тада добили наочаре.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Био сам у Јагодину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Јагодини код лекара 1999. године, и тада добили наочаре?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Јесте, 1999. године, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли још има питања за оптуженог? Не. Да ли Ви имате још нешто да кажете?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Имам да кажем на овој слици, на овој слици што се сада налази код вас ту, има четворо људи који су умрли, који нису живи уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада можете да се вратите на место и да пратите ток главног претреса.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за Вас у својим одбранама нико од ових претходно саслушаних оптужених није рекао да сте Ви са њим учествовали у некој јединици, и даље можете да слушате шта ће остали рећи, да постављате питања.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја да вам кажем, знаш шта може да каже неко само да греши душу, ја сам се једино плашио од заштићеног сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте се плашли?

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Ја њега уопште и не познајем да није га неко наговорио да каже познајем га човече, слика постоји ту. Па не знам господине судија, али ја не кажем нисам рекао ни за Вас ни за никога да наговара, али може неко тамо да га наговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде сада можете да се вратите да седнете са осталим оптуженима.

ОПТ. ЗВОНИМИР ЦВЕТКОВИЋ: Хвала пуно. Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете сада да позовете Брновић Радослава, он је ту негде у згради, он није у притвору.

САСЛУШАЊЕ ОПТ.РАДОСЛАВА БРНОВИЋА

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви сте чули пре неки дан оптужницу, у понедељак, ја Вас сада позивам да се изјасните да ли сте разумели, да ли признајете да сте извршили кривично дело онако како Вам је стављено на терет?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Оптужницу сам разумео, али у оптужници што стоји има ту истина да се ја зовем Брновић Радослав, да сам возио службено возило, али оне остале ствари то ја нисам учинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само мало, је ли Ви чујете или не? Чекајте, је ли можете да му додате воду или морамо да правимо. Е

попите онда воду. Може. Је ли вам треба пауза нека. Унећемо у записник сада ово што сте рекли.

Позван да се изјасни у смислу члана 320 ЗКП-а исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви онда кажете осим што је тачно Ваше име и да сте возили кола?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ово остало није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да унесемо то у записник, таман ће стићи и вода.

Исказује да не признаје да је извршио кривично дело, све остало у оптужници осим његовог имена и околности да је возио службени ауто, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада би требало да нам изнесете своју одбрану, да ли остајете при оној одбрани коју сте до сада износили у току поступка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Остајем при изјавама које сам дао пред истражним судијом, али би желео да појасним неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја сам 30 година радио у Министарству унутрашњих послова Секретеријата у Пећи, а задњих 12-13 година био сам у одељењу полицијском у Клиничини, то је у саставу секретеријата Пећи. То у 1998. и 1999. године једино задужење које ми је било задужење и по плану и по наређењу старешина, чување и обезбеђење четири објекта, то значи полицијског одељења и 1999. године када је ратно стање наступило и овај куће у којој смо ми измештени, старог полицијског одељења где су били избеглице из Хрватске из школе, поред саме станице старе полиције где је било 70 избеглица Албанаца који су побегли од терора албанских ОВК и ту су били смештени. То је морало нон стоп да буде обезбеђено јер имали смо три гранатирања и напада на станицу. И ја сам морао, за мене није важило радно време, није било на пример да ја идем у 7 или у 8 па у 3-4 да се враћам. Ја сам претходну ноћ него што се десио случај у Ћушки био целу ноћ на обезбеђењу објекта. Били смо у бункеру, имао сам једно осматрачко место такође у бункеру удаљено можда 150 метара од одељења. Извиђачко место ако би нешто осетили да нам дојаве и да нам помогну у одбрани јер ОВК је био удаљен километар и по селу Росуљу и село Граб, одакле су пуно пута из

снајперски... нас гађали и провоцирали и тако. Сада тог дана значи био сам увече у одељењу на обезбеђење са полицајцима, сутрадан сам се задржао, завршио сам послова којих нормално имам као командир у одељењу и помагање и у обезбеђењу и остао сам до 12 часова када делим оброк, суви оброк, у 12 тако сам испрактиковао јер су се свађали раније и један другом узимали и предвидео сам у 12 часова сам им давао за ручак, вечеру и доручак. У 12 сати када сам то поделио кренуо сам према Пећи да понесем службену пошту, а с обзиром да сам радио целу ноћ, то је већ било прошло 12, значи да идем да дам пошту и да одморим кући на стану. Упалио сам службено возило око 12-12,15 ту је било и кренуо према Пећи, када сам дошао у село Захаћ, које је удаљено, Клинчина је удаљена од СУП-а Пећи и од Пећи 17 километара. На село Захаћ када самишао оно је удаљено око 10 километара од Клинчине. Ту сам видео једну групу људи које ја све познајем, видео сам Ђоровића управника поште, видео сам по мом сећању, сад нисам сигуран, био је и Мијо Брајевић, Шабан Ћељај, био је Азем овај из продавнице, Азем не знам му презиме и био је још један Кастрати. Видео сам да су некако оно, није нешто у реду, јер полако сам наишао туда када сам видео успорио сам возило. Ту у Захаћ када се изађе, изађе се на једном јер Клинчина и доле село она су у удолини, а ту кад изађете ту имате већи преглед према Пећи јер је равница. Одатле ја сам у том моменту у ствари када сам дошао, ја сам приметио дим према Пећи. Питао сам људи шта се, јер видео сам узнемирени су нешто није уреду са њима. Људи шта се ово дешава, шта је бре ово, шта се дешава, шта је? Каже па види нешто се дешавало у Ћушку, била је пучњава, када је била пучњава, од јутрос каже до пре можда сат и по или два. Знате ли нешто ближе? Не. Још сам их питао, јер била је стационирана ту територијална одбрана на 150 метара да ли су ови одлазили тамо, да ли су ови одлазили према Ћушки. Рекли су не, нисмо их приметили. Одатле ја сам наставио даље. У Ћушку село које је удаљено од Захача од тог места где сам ја то стао и разговарао са њима, то је село до села, али су села развучена можда неких 2,5 до 3 км, 2,5, сад не знам тачно. И кад сам дошао код Ћушке видео сам 3-4 човека који су стајали. С моје леве стране ту се уопште не сећам да сам видео неки трактор или било шта осим та четири човека који су стајали ту. Кренуо сам према, мислим нисам застајао уопште, према Пећи. Верујте да се не сећам, ја не могу сада да кажем, ја сам рекао себи да ћу да говорим само истину и истину говорим, али не сећам се да ли сам претицао или видео неки трактор до доласка до фабрике акумулатора и батерија при уласку у Пећ. Ту ме је сачекала, ту је била већа колона. Бројао нисам, али седам, осам трактора је било по мом сећању, било је пуно стараци, жена, деце, старица, шта ја знам, неки су сишли са трактора, неки на тракторе. Ја сам препаркирао возило

десно, изашао из возила, како сам ја изашао из возила тако ми је такорећи трчећи пришла девојка из Ћушке, по презимену Гаши, а она је радила код Шабан Мује, била је секретарица. Ја сам са тим Шабаном био познаник добар, свраћао сам, попио бих некада кафу, он је код железничке станице и код "Југопетрола" где сам ја узимао за возила гориво, свратио бих, она ми је кувала кафу, она ме је познавала, она је дотрчала, била је рашчупана, био је рајфешлус један покидан. Дотрчала је до мене и рекла на албанском језику «о бре Брновић ши ћа на кам бо», "О бре Брновићу, види шта су нам урадили". Рекао сам «ћка ју ка бо и куш ју ка бо, УЧК а куш», рекао сам "Ко вам је урадио то, да ли ОВК или ко?". Рекла је «јо, јо», не, не, «кад њу фољ србиште», «говорили су српски језик». Рекао сам «мас а не ћка у бо, "Потом шта је било?". Рекла је «му бобен ма кан вра», значи "Мени су оца убили», «шпин ма ка кол», кућу су ми запалили», «еле му кандошт», рекла је нешто, мада сам ја то схватио шта је али ту реч не могу да поновим јер ми је она рекла после, мислим, одма кад је видела да ја то не копчам ту реч, каже «кадошт ме зор мем коп», значи "покушали су да ме силују". У то ја сам прешао, е «куш јо кон, куш јо кон», неколико пута ја сам пита "ко су били, је л' можете да знате ко су били?". Један је рекао, сад да ли је рекао један стари «о шок о манир јон кон», да ли је рекао декни или Френки, ма не могу да знам. То двоје Френки или Декни, то значи Френки Легијини људи или декни-мртви. То, од то двоје шта је то, не знам шта је мислио да каже. Одбио сам се од колоне десетак метара, преко радио везе назвао Бистрицу, значи шефа дежурне службе и рекао кад су се јавили, у селу Ћушка се нешто чудно дешава, има и мртвих људи. Отуда ми је са друге стране одговорено "упознати смо". Потом, ја прелазим испред колоне и кажем тим људима шта се десило, каже све су нам убили, запалили и тако то, ја сам их наговарао и рекао "људи, вратите се у село, јер овамо ја не знам где ћете". Настојао сам да их убедим да се врате у своје село. Кроз два, три минута назвао ме мој претпостављени из Пећи Стојановић Милош. 142. јавио сам се "је л' се налазиш код фабрике батерија?". Рекао сам "јесам, ту сам". Каже, "покушај, убеди те људе да се врате у своје село". Рекао сам "покушавам, али безуспешно. Покушај поново". Ја сам поново покушао и ту сам се задржао, могуће да сам се задржао један сат. Кад сам видео да не могу да их убедим, да не могу ништа, ја сам отишао до Пећи да усмено обавестим старешине да предам оно за шта сам и кренуо, јер за то сам кренуо и да обавестим, да одем до СУП. Тамо нисам нашао Стојановић Милоша, ја мислим да сам Мишурића нашао и овог Маричића или не знам кога од њих, рекао сам "шта се то дешава у Ћушки, шта је". Рекао је "тамо нема наших, окрени ти по плану на редовно", значи по плану моме, на посао иди, значи тебе више не интересује то. Ја сам оно оставио, ону пошту тамо, има место где је за

Клинчину, то сам оставио ту и одатле отишао у склониште да видим породицу. Из склоништа сам отишао у стан иако је бомбардовање био, био сам много уморан и легао сам да одморим. Увече око 18 часова, ту негде око 18 или 17, или не знам, људски сам отишао, не службено, људски сам отишао до дежурне службе јер ме је интересовало шта се десило са тим људима. У дежурној служби су ми рекли вратили су се у село у Ћушку. Тврдим вам да сам рекао истину. Има ствари које сам заборавио, дуги низ година је, болестан сам од високог шећера, ипак и то утиче, имам неколико тешких обољења, али није то толико, али од шећера патим и онда могуће и то, право да вам кажем у последње време заборављам овако имена и заборавим и кад оставим нешто негде и тако могуће да сам заборавио неке ствари, али да имам намеру да лажем овај часни суд, ни на крај памети ми та намера није. Да сам учинио тог дана било које кривично дело, ни прекршај учинио нисам, ни прекорачење овлашћења, јер по овлашћењима органа унутрашњих послова овлашћено службено лице када дође негде да је извршено кривично дело, прекршај, сад да не набрајам или окупљање већег броја грађана, оно је дужно да стане, да види о чему се ради, ако може да разреши, ако не онда јавља даље ко може. Значи, ја сам стао ту, по мојим стриктним овлашћењима и по правилима службе.

Остало што се тамо намеће да сам ја помињао исељавање и то, то стварно ни на крај памети, ни у подсвијест ми није то било, ни у подсвијест, никада, јер ја сам имао времена да правим злоупотребе. Ја за 30 година нисам добио ни јавну опомену. То се не почиње у 50 година да будеш да прекорачујеш овлашћења, да примаш мито, то се почиње много раније. Не вреди о себи кад причаш много, али ипак сам сматрао за сходно да вам ово кажем, јер је истина и то вам кажем настојаћу и настојим да само истину говорим као да ми је последња, као да говорим последње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо сада. Иде фаза поступка када Вам питања поставља тужилац, затим браниоци, ми и пуномоћници. Тужиоче, да ли хоћете сада? Можете? Добро. Ја сам разумела малопре да хоћете паузу, зато Вас питам. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да завршим са човеком па ћу после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Брновићу, кажете да сте напустили Клинчину и кренули према Пећи?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били у униформи или у цивилу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте возили службено возило или приватно?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Службено возило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је било означено?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Означено плавим таблицама "стојадин", овај службени, овај плавац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли писало на вратима оно "милиција"?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Није на вратима писало полиција него је само имао регистарске ознаке 740, ја мислим 66. Ово задње не сећам се, али 740 јесте на таблицама, а на вратима и на то није имало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали оружје неко?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Оружје сам имао само пиштољ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нешто телефон или радио везу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Радио везу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли сте имали мобилни телефон?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли функционисао мобилни телефон у Ваше време?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У моје време функционисао, али то су набављали људи и оно ја и дан-данас немам мобилни телефон и сад да ми дате ја не знам да окренем, јер никад ме није интересовало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је набављао те телефоне?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Касније су набављали ови приватно ко је куповао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим у то време кад сте Ви кренули тог дана из Клинчине ка Пећи, мислим средина маја месеца, јесте ли имали комуникацију и преко мобилног телефона или само преко мотороле?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Само преко мотороле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ове разговоре које сте имали са Стојановићем и са Бистрицом, то је било преко мотороле или преко мобилног?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Преко мотороле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете у Захачу је била окупљена нека група људи, помињете да је ту био неко?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли разлог због чега се та група људи окупила ту, је л' Вам рекао?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Разлог због Ћушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Крећете даље, долазите до раскрснице тог пута са селом Ћушка, да ли сте стали на ту раскрсницу и да ли сте ушли у село?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, ни у ком случају, ма никако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само ми реците када сте први пут видели тракторе и људе на трактору?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тракторе и те људе сам видео можда 150 метара при приласку до фабрике акумулатора. Фабрика акумулатора је можда километар измештена, ту је и "Застава" фабрика и пункт је ту био одмах, два саобраћајна полицајца, три поретка.....

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Је ли био неко од униформисаних лица уз те људе и те тракторе?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Испред на 50, 60 метара на левој страни су били два саобраћајца, на десној страни 3 полицајца поретка..... Поретка значи ово што их зову обични полицајци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели да је неко од њих прилазио тим људима, разговарао нешто с њима, нешто радио?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та девојка, за коју кажете да се зове Гаши?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Гаши презиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Где је она пријавила, ту на путу или на неком другом месту?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Она ми је пријавила то ту код фабрике акумулатора. Међутим, ја сам направио једну премутацију. Ја сам рекао да је она дошла у Клинци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко ме сте то рекли?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Истражном судији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато Вас и питам.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, не, рекао сам али премутацију, а то је дошла супруга Скендер Кућија, чијег су мужа киднаповали ОВК, она је дошла са својим девером, пријавила случај, а ја како сам ухапшен, не надајући се хапшењу, ја сам право да вам кажем тог дана био баш оно па спавао у "Двадесетдевети" тамо, па не спавао целу ноћ и премутацију сам направио, јер она је пријавила киднаповање свог мужа и ја сам звао СУП и тада јавио о чему се ради и лично начелник СУП ми је рекао никакво удаљавање од објекта, од станице, странку упутити код Бистрице, значи код Пећи. Лично Боро Влаховић ми се јавио на везу и наредио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте у претходном поступку поменули колегу Армуш Милорада и причали сте о тој девојци да је дошао у станицу па Вам дала ту, поднела пријаву, изјаву?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Кажем вам премутацију сам направио, то је дошла Кући ова да пријави киднаповање свог супруга, а ја сам у том момента једну премутацију, право да вам кажем, немојте да ми узмете за зло, само премутацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли рекла да је била и силована?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та девојка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ова која ми је пријавила Гаши, она ми је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: О њој причамо сада.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Она ми је пријавила код фабрике акумулатора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А није у станици полиције?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Није долазила у станицу, то је премутација, мислим ненамерна моја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли тај пут који води од Захача до Пећи, да ли пролази поред села Ћушка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви пролазећи тим путем, ако сте рекли да сте видели да су неке куће у селу биле запаљене или дим из куће?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тад сам видео велики дим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та заустављена колона тракторска код фабрике акумулатора, да ли сте знали одакле су ти људи?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Из Ћушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Ћушке? Добро. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Господине Брновићу, да ли сте пролазили овим путем према Ћушкој, од Клиначине-Ћушка према Пећи прије овог догађаја?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па ја сам путовао свакога дана, некада нисам баш свакога дана јер сам морао да останем целу ноћ на стражи, мислим доле на обезбеђењу, па не бих на пример путовао, али нон-стоп сам 13 година путовао тим путем и мене познају сви житељи тог Љуга..... Љешанског, мене познају као командира Брновића јер сам дуги низ година доле, значи њима је лако рећи Брновић Радослав и све о мени знају, а у ствари 30 година сам радио, значи познају ме сви, а ја не познајем, ја у Ћушки не познајем никога, познајем неколико људи, али слабо познајем, јер никада тамо на терену нисам био и не познајем. Значи, пролазио сам редовно туда, јер другог пута нема до Клиначине осим тај магистрални пут који води према Приштини и ја сам саобраћао тим путем.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли познајете оптужене?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Оптужене познајем Кастратовића, познајем овог.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: И како из познајете, из ког контекста?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Кастратовића познајем као дете, јер познавао сам оца, покојног Мићу Кастратовића и њега знам још као малог. Познајем Срећка, он ми је живео ту близу моје сестре, био је

Технички институт у Пећи, сестра и сестрић су ту живели и њега знам, знамо се овако здраво за здраво.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А остале?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Остале ја не знам да ли знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево питаће Вас бранилац?

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Миладиновић Топлицу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Поповић Срећка рекли сте да знате. Кастратовић Славишу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Рекли сте. Богићевић Бобана?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Цветковић Звонимира?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Њега знам из виђења.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Корићанин Видоја?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Корићанин Вељка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Сокић Абдулаха?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, никако.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли сте чули и када ако сте чули за групу "Шакали"?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: За групу "Шакали" сам чуо у МУП Београд кад су ме привели и кад су ми рекли да сам се припојио групи "Шакала" и да сам са њима, е ту сам чуо за "Шакале", ја пре тога нисам чуо за "Шакале".

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли сте можда тог критичног дана срели Поповић Срећка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Није ми јасно питање.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Критичног дана да ли сте срели Срећка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, нисам га видео.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Судија, је л' можете да му предочите исказ Поповић Срећка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, слободно можете да кажете, можете слободно да питате.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да, Поповић Срећко је казао да Вас је срео тога дана на путу од Клинчине према Пећи, у Захачу близу Пећи негде да Вас је срео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да сте га питали шта је ово, видели људи, питали шта је ово?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, Срећка ја нисам питао ништа, ја ту кад сам дошао у Захаћу на тој раскрсници ту су они стајали поред пута ови људи које сам ја набројао и ја сам питао шта се ово људи дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био ту међу њима и Поповић Срећко?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли сте Ви у току свог, у току рата марта, април, мај месец икоме издали наредбу да се сели или сте неке претили или сте расељавали, имали намеру да то извршите као, били сте командир полиције, имали сте овлашћења?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ма какви то су злоупотребе, ја кажем ја нисам склон злоупотребама, ја и моје људство са којима сам командовао, то није могло да ради, нити сам ја радио. Од тога нема ни "и" од исељавања. Што се тиче Клиначине не, ми смо једини задатак имали тај обезбеђење тих објеката, иначе, то не би никад ни урадио, то да Вам кажем.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашла сам ово што сте питали, само да видимо овако. То је рекао Срећко Поповић: "А Брновић, Брновића сам видео на раскрсници, али он је као припадник МУП, водио само ред колико ја знам, он никакве везе нема са селима доле. Видео сам га на раскрсници, ништа није радио, стајао је и питао је "шта је ово?". То каже Срећко Поповић.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тачно је, питао сам те људе ако то мисли случајно, ја њега видео стварно нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели међу тим људима, разумете?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Нисам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Десет пута је рекао да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, нисам Вас чула?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ма ништа не значи, ја бих рекао да сам га видео, то ништа не значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо Вам предочили оно што је он рекао.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Да мало ово разјаснимо, дакле, њега је Срећко видео, а ту је било још људи, можда он Срећка није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша примедба.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Уклапа се, дакле, прича Срећкова шта је ово било. Колико је било сати кад сте Ви тај дим видели и то, отприлике колико је било сати у току дана, отприлике око подне?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја сам из Клинчине пошао после 12 часова. Да ли је било 12:15, или 12:05 или 12:10, не знам, кад сам поделио оброке полицајцима, у 12 часова им делим, по томе се и сећам.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Добро, ево значи судија уклапа се и време, око подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваш коментар.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Добро, само да кажем. Да ли сте познавали овог Минић Небојшу неког?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Чуо сам за њега, чуо сам вишеструки је повратник у извршењу кривичних дела разбојништва и тадашње разбојничке крађе која је била кривично дело и још неких кривичних дела. Значи, вишеструки повратник. Знао сам о њему све, али га лично познавао нисам, лично га познавао нисам.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: То значи, имали сте тада већ податке да је он вишеструки повратник?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па то је било осамдесет и којих година, мене су то причали оперативни радници који су га хапсили и тако, па уз причу негде и то сам чуо.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Као полицајац, као оперативац припадник МУП регуларног полицајац, јесте ли Ви знали тада да у Пећи има неких лица паравојних формација, криминалаца и тако који су склони свему и свачему, само не да бране Косово и Србију, је л' сте имали те податке, та сазнања?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Мени није јасно питање.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Је л' сте знали да има у Косову међу припадницима војске, полиције, ТО и лица која нису да би се борила, него да би вршила криминал, пљачке, крађе, убиства, свашта нешто?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То није у домену мојих овлашћења било.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: А је ли било неких сазнања у том правцу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, нисам, то ради државна безбедност, има сектор државне безбедности који ради и војне безбедности. То нису моја овлашћења и то.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Питам Вас као полицајца је л' сте имали та сазнања?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, нисам.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Само још једно питање ако може? Да ли сте познавали нека лица из Ћушке, да ли сте породице или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је неке људе, набројао је.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Добро набројао, али само ако може да се изјасни?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Познавао сам на пример Азима Гашија, неког старог, познавао сам његовог сина који је био у полицији у Ђаковици, име му не знам. Познавао сам другог једног његовог сина који је радио у дрвном комбинату Нимон Гаши. Познавао сам Скендера, не знам како се презивао, поштара. Познавао сам одређени број људи, али мало, сасвим солидно, мало, они су мене сви познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остали брнциоци? Изволите.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Бранилац оптужених Корићанин Видоја и Корићанин Вељка. Имам пар питања за оптуженог Брновића. Прво питање би било, мислим питање, односно само да нам разјасни једну ситуацију која је у вези са одбраном оптужених, баш оптуженог Видоја Корићанина. Изјаснио се, прво нек нам каже шта је Клинчина, какво је то насеље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Клинчина, Клина и то шта је то?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Клинчина какво је насеље, нек нам само каже, је л' то варош, село, шта је?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ту је месна заједницаАљешане, Клинчина, три месне заједнице има, то је полицијско одељење, истурено полицијско одељење у саставу.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Шта је Клинчина, село?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Село.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Полицијско одељење, колико припадника је било у том полицијском одељењу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па све је зависило кад. У мирнодопско време када је било, било је до десетак људи, међутим када је настало ово комешање, онда су додати резервисти, па је бројало 14, 15, 16, зависи, час су узимали, час давали како су они хтели.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Је л' сте Ви познавали све те резервисте и припаднике тих 14, 15 људи, је л' сте их познавали све?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па како да не, јесам.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А је ли међу тим припадницима полицијског одељења Клинчина био и Видоје Корићанин?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, никада није у Клинчини он био.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Никада?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Никада од кад сам ја командир, а прије тога није могао да буде.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А од када сте Ви командир?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја сам у Клинчини од '87. године.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Можете ли нам рећи да ли сте чули за Клину?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Јесам.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Шта је Клина, можете ли нам рећи?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То је полицијска станица.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не, не, Клина као Клина?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Она је град.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А у Клини је постојао какав огранак Министарства унутршњих послова?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: ОУП је био, они су имали начелника и командира и заменика командира.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А реците ми је ли полицијско одељење Клинчина део клинског или пећког СУП-а?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Она је, рекао сам пре, у саставу Секретаријата унутрашњих послова Пећи.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А да ли има икакве везе полицијско одељење Клинчина са полицијском станицом или СУП Клина?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Нема.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Још неко од бранилаца? Не. Изволите.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Господине Брновићу. Да ли можете, ако дозволите да ја питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Да ли можете да се сетите евентуално имена ове девојке која Вам се обратила у Ћушки из породице Гаши.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Имена не могу да се сетим, али само претпостављам, не претпостављам, али сам сигуран да је Гаши, да је Гаши, радила је код Шабан Мује као секретарица, живи у селу Ћушка, није била удата тада и толико, а познајем је добро, добро је познајем, јер сам више пута навраћао, пио кафу, она ми је кувала код Шабана Мује јер са њим сам био добар познаник.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да Вас питам још нешто, тужилац је питао а то нисмо разјаснили везано за службену белешку. Кажете да сте пермутовали где сте срели ту девојку, ко је дошао у станицу да пријави, па је пријавила нека жена отмицу свога мужа, а причали сте да сте упутили неку службену белешку, па сте поштом доставили СУП Пећ, па сте уписали догађај у селу Ћушка ово што сте видели, у књигу догађаја?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У дневник догађаја сам записао случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који случај?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Случај и онај о кући она девојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај што је муж отет и ова што Вам је рекла на путу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: И ова што ми је рекла на путу, ја сам сутрадан кад сам дошао у дневник догађаја написао, мој дневник догађаја Клиничине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И да ли сте написали неку службену белешку или не?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Написао сам службену белешку у Пећи тог дана кад сам дошао кад су ми рекли "нема наших тамо" тај старешина, нема наших људи тамо, написао сам службену белешку и дао сам уз осталу пошту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему службену белешку?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Службену белешку о догађају у Ћушки и о разговору на пункту и ово што сам вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам је пријавила ова девојка шта се догодило и да сте видели људе?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да, да у службеној белешци сам написао, али нисам је протурио кроз терминал јер ја у Клиничини нисам имао терминал. Е сад, не знам да ли је дата оперативи, да ли је дата ради предузимања даљих мера, јер је требало изаћи на увиђај и остало то, траг не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао неко на увиђај и ко би био надлежан у том случају да иде на увиђај кад би се радило?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: По мом мишљењу на увиђај су изашли истражни судија, екипа на челу са истражним судијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако би требало да буде или тако је било?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја мислим да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је тако било?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја мислим да је тако било јер увиђај јесте извршен, сад да ли од војних органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас и питам ко је онда надлежан војни или полицијски органи?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: По овом правилу био би надлежан војни, војни органи би били надлежни, јер су тамо учествовали њихови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто мислите војни да би били надлежни, како су учествовали њихови? По тој девојци што Вам је рекла?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Девојка нема везе ко ће да изађе на увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, по чему Ви закључујете да би били војни органи надлежни да је то војска урадила, да су то њихови, да ли сте чули нешто?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Нисам чуо, него то размишљавам од сада од кад сам добио ово чудо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте малопре да је девојка рекла, Ви сте питали да ли је то био ОВК, она је рекла не Срби, Ви сте питали да ли су то били који Срби, онда је она рекли неки Френкијевци или ови други, не знам како сте изговорили?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, то су неки људи, људи је рекла поред ње који су били Френки, декни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су неки људи рекли?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да, неки људи су рекли. Е сад, Френкијевци то су ови Легијини људи, а декни, каже мртав, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи мртав?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Мртав значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мртав коме је припадао?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Мртви? Мртви је припадао овамо територијалној одбрани, ја не знам коме, резервиста војни, при војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био резервиста војни?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао војну униформу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не знам, ја га нисам гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, откуд знате онда?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте чули или шта?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па ево сад се све чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам тада?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тада нисам, нисам тада, кажем Вам тада нисам, а шта сам чуо на телевизији, једино сам на телевизији чуо да је убијено 15 људи, да је побијена породица, фамилија Агима Чекуа, то сам чуо на телевизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали да је тамо његова породица?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да је тамо његова породица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и да је Агим Чеку из Ћушке?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да је Агим Чеку из Ћушке то сам знао, а друго не, ни кога има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли му тамо родитељи и то, да је одатле родом?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Нисам знао, не није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која је полиција надлежна за Ћушку?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Озрим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Озрим? Добро. Да ли сте тада виђали неке, да ли сте чули тада за неке пљачке које се одвијају међу локалним албанским становништвом или над њиховом имовином ако су они напустили своје куће, знате, своје имање, да ли сте чули за тако нешто?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тога је било по овим селима где је распрострањена била територијална одбрана, у ствари територијална одбрана она је поклапала цео терен, они су били стационирани по целом терену доле до Клиначине и Јабланице из Пећи, а одоздо из Клине, значи ту су се негде скоро граничили и ту бивало је неких ствари и оно, то су ишли из Пећи. Оперативни радници кад би се десило неко убиство ишли би и истражни судија, мислим увиђај би вршен био и тако то, то сам само чуо, али службено нисам ништа знао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А службено нисте добијали никакве информације, никакве пријаве, ништа?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, не, то мени нису били дужни да шаљу уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате онда ко је територијални одред био?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли пуномоћници имају питања? Још нешто да пустимо браниоце пре пуномоћника.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Господине Брновићу, рекли сте да сте чули да је тад убијено 15 људи, ако сам добро разумео?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То је на телевизији било.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Е на телевизији? Која је то станица била тад, да ли можете да се сетите?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја мислим да Београд, нека станица Београда, ја не знам сад, на телевизији је било.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Да ли је у наредним данима било још вести на телевизији о том догађају, да ли се сећате?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не знам, нисам ја имао времена јер ја доле нисам имао телевизију, јер то кад бих отишао кући понекад чуо бих нешто.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Да ли сте евентуално од некога друга или на други начин чули за неки други број у погледу броја убијених тада?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, нисам, ја нисам имао ни прилике да коментаришем око тога, јер мој једини пут, ако сте ме пратили био је Клиначина, СУП да евентуално неко наређење или нешто, се јавим претпостављеним старешинама и стан да се одморим, али највише сам проводио у Клиначини. У Клиначини не можете ништа чути, то је као миш у гвожђари, немаш ту ништа.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Занима ме да ли је оптужени Брновић као начелник или можда шеф, командир полицијског одељења Клиначина, имао сазнања да током, од када су се појавили терористи током 1997, 1998, 1999.године, да ли су они имали пољске болнице на подручју на

којем су они привремено вршили управу и тако даље, да ли имате та сазнања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то важно, али нема везе, хајдете да чујемо. Који терористи, ко?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Извините, ја ево сада у овом тренутку тужилац се обраћа мени без Вашег одобрења, без микрофона. Молим Вас, судски поступак ће трајати наредних пар месеци, да ме заштитите од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми сад ко је, да ли су постојале неке пољске болнице?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли су терористи, ево сад могу шире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте шире.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па ево рећи ћу Вам, било је подручје у средишњем делу Метохије где је био један период од двадесетак дана где су терористи, ја не знам ни за једне и друге терористе на подручју Републике Србије осим терористи ОВК, не знам за друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: У периоду '97, '98, '99?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време названи терористи?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, у то време названи терористи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они који су се у то време звали терористи, то пита бранилац, у то време?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Била је према Дечанима нека болница коју су држали ОВК, јер сам чуо да су тамо слали рањене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кад причате то, кад?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли '98. године.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Сад моје следеће питање проистиче из овог другог питања. Да ли као, с обзиром да је полицијско одељење Клинчина на неких пола пута било блиско полицијском одељењу Озрим, како је рекао, да ли је он икада имао сазнања или је оптужени чуо да је на подручју села Ћушка постојала исто тако пољска војна болница терориста, да ли има сазнања?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Немам ја сазнања за Ћушку, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Могли сте оно директно. Изволите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Још једно два питања. Да ли је било напада на полицијске станице па је саобраћајни полицајац из села Ћушка тих година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да ли је било?

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Напада терориста, припадника УЧК из села Ћушка?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је мало, треба да пита да ли је било терориста тамо па да ли су вршили напад?

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Добро питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац пита директно, а Ви укључите микрофон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Укључио сам јер се колега плаши од мог угашеног микрофона, зато сам укључио.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Да ли је било напада припадника УЧК или ОВК из Ћушке на полицију у Пећи и околини Пећи на полицијским пунктовима?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Три напада су била на полицијско одељење Клинчина и то су гранатирани из ручног бацача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Из Ћушке рекао је.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не из Ћушке, нисам ја рекао из Ћушке, били су напади, а ми да смо знали ко су ми би их похапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Да ли сте имали сазнања је ли било у селу Ћушка припадника УЧК или ОВК?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То ми није познато, јер није мој терен једно, а друго нисам радник ДБ, садашње БИА, да бих знао те ствари.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Је л' сте обилазили село Ћушка ноћу рецимо или даљу?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Нисам ја никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није надлежан.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Моја нога никада у Ћушку ушла није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, већ сте то одговорили на почетку. Браниоци, још неко питање? Не. Оптужени, имате ли питања или нешто није у реду, оптужени Цветковић? Оптужени Цветковић, је ли све у реду? Добро. Хоћемо прво оптужене? Изволите оптужени, Поповићу, изволите. Изволите ту.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам, господине Брновићу, сећате се Мије Брајовића кад сте га на раскрсници, да ли се сећате њега?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Сећам се њега.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И с њим сте имали контакт, разговор, је л' тако?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Са њим и једном групом ту људи.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Са многим нисте имали?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А је л' сте ме видели?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Нисам.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А како сте могли да видите Мију Брајовића, а на 5 метара од Мије Брајовића сам ја био са још двојицом?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Могуће да сам те и видео, Срећко извини ако сам то пермутовао.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Прво постављам питање, јер ако сте видели Мију Брајовића и још колико рекосте да сте видели?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја сам набројао Миле је био, био је овај Вујо управник поште, био је Шабан Цеља и био је Кастрати један.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да оптужени постави питања па ћете Ви накнадно.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, не тражим никакву помоћ, ја сам свестан свега овде шта ће се десити, али тражим само једно, да вратите слику повремено, како се сећате Мија и још троје, четворо ту, а ја сам на 5 метара са још двојицом поред "голфа" седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу, пазите, питате га једном, значи пита га тужилац, па пита Ваш бранилац, па опет пита Ваш бранилац, па питате Ви и он каже, значи не можете пет пута да га питате, ако се није сетио четири пута, вероватно неће пети.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не кажем ја да он потврди то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он каже "можда си био ту, али те нисам видео", то је то.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али само ме то интересује и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја се извињавам, могуће да си био, али те ја нешто, могуће, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још неко од оптужених? Јавио се и Кастратовић.

ОПТ. СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ: Хтео сам само да питам пошто познајете мог оца и мене, каква је моја породица, каквог сам имовног стања био, је л' сам имао неки мотив за пљачку и тако то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Његовог оца сам познавао, то је један угледни грађанин, добар човек, велики домаћин, велики, ја мислим да је најјачи домаћин у материјалном смислу био у селу Гораждевац, а човек као човек био је добар, не он, него комплет породица Кастратовић, они су били на гласу, мислим ја сам тај терен некада држао село Гораждевац, познавао сам их одлично и ово вам је истина и ови момци, они су мали били, ја њих два брата познајем, сада чујем да имају и трећег а тога не познајем, то су били фини момци, поштени момци, немам шта друго да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање? Која је слава у селу Гораждевац?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је слава у том селу код Кастратовића?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Јеремијин дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То је негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат да чујем, изволите.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Топло је оно време, али кад беше Јеремијин дан у који месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кастратовићу, немојте викати, ја питам која је слава у том селу одакле су Кастратовићу и он каже то је сеоска слава Јеремијин дан.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То је сеоска слава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Јеремијин дан, Јеремијин дан је сеоска слава?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Сеоска слава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад је?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Целог села, не знам части ми, не могу да се сетим којег оно беше месеца, знам да је лепо време и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господо пуномоћници, изволите.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Ја сам хтео да питам, он је указао да су му се јавиле две жене. Да ли су то биле истог дана или су у различите дане?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, у различите дане, ја сам ту премутацију направио, то су различити и посетио сам се по томе што кад ми је ова госпођа Кући пријавила са својим девером овај случај киднаповања, ја сам тада био у одељењу, а ова кад се десило у Ћушкој ми смо били измештени и то је једино моја једна премутација и веруј, мислим по моме ништа не значи, не знам.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Рекли сте да сте у Захачу видели Ћоровића, рекли сте да је био и Нино Рајевић, је ли то тачно или није?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не није.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Учинио ми се, опростите, ја можда нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам. Немојте викати господине Огњановићу, у чему је Ваш проблем да вичете тамо. Дозволите да заврши.

АДВ. ДРАГОСЛАВ ОГЊАНОВИЋ: Мој проблем је председнице у томе што Ви нећете да реагујете. Ја не знам зашто Ви не реагујете на ово што нисте чули као што ни ми нисмо чули да је неко рекао Нино Рајевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Огњановићу, хоћете ли молим Вас да седнете сада. Ваше понашање. Господине Огњановићу, седите с места да завршимо ову фазу. Изволите господине Радоњићи.

За овим СЕ ОПОМИЊЕ бранилац оптуженог Звонимира Цветковића – адвокат Драгослав Огњановић због ремећења реда и непристојног понашања и непристојног тона којим се обраћа

председнику већа, с тим што претходно сваки пут када пуномоћници постављају питања омета ред на тај начин што довикује без микрофона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите седите молим Вас. Немојте то доживљавати тако, наставите са питањима, укључите микрофон, није се чуло, па сте рекли да сматрате.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Видим да нисам добро дошао од већине ових колега који овде бране, и ја сам адвокат мада тамо у пуномоћју које сам ја предао суду не стоји мој печат и мој назив адвоката, али ипак сам ја адвокат јер радим као адвокат и не осећам, а ни мало приступа колегијалног према мени од адвоката осим Петронијевић на неки начин и Радивојевић, мислим да то уопште ако заступамо супротне стране ми не можемо да будемо противници, непријатељи један другом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Молим Вас да наставите с питањима.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Ево сад ћу да поставим још питање. Хоћете ли ми рећи у колико сати је било у то време кад сте разговарали са овом женом Гаши, да ли отприлике можете да знате колико је било сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укључите молим Вас микрофон, микрофон сам Вам искључила.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То могу да знам тачно кад сам разговарао, разговарао сам негде око значи 12, 12:15 сам кренуо, с овима сам изгубио 10 минута и оно, можда је било пола један, 15 до један.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: И колико сте се задржали ту у разговору кад сте разговарали са овим Ћоровићем, па и са овим другим људима које сам поменуо?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У Захачу.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: У Захачу да?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У Захачу се нисам дуго задржао, у Захачу сам се задржао можда, па ни 5 минута.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Да ли сте могли да препознате макар неког од оних четворо лица које сте видели тамо са леве стране где сте рекли код Раушића, код Ћушка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не нисам познао.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Е сад, да Вас питам нешто у вези овога Минића. Да ли сте Ви знали, кад сте познавали Минића?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Минића сам познавао из прича колега и сад да ти не објашњавам ја, излазили су они некадашњи они наши како су се звали кад побегне, потернице и он је побегао једном приликом и гледао сам га на слику, шта ја знам побегао из Пожаревца, шта ја знам одакле је побегао био. Друго, Бато Булатовић ми је причао, он га је два,

три пута хапсио и о њему ми је причао тако, каже имамо ту са Минићем проблем, вишеструки је повратник, у том смислу.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Ви сте радили у полицији, да ли знате да је и он радио у полицији?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не знам.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: И да је био припадник Посебним јединицама полиције?

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Минић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пита Вас за пре, пре бомбардовања?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не знам ја да је он био.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: О томе не знате?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: А је ли знате можда да је он возио Влаховића или је био његов телохранитељ?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То никад, није брате он био телохранитељ Влаховића.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Опростите, али ми имамо података из ових списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су искази сведока да је пре бомбардовања возио Влаховића.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

МУСТАФА РАДОНИЧИ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И госпођа Кандић, имате питања?

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте имали радио везу, је л' сте на томе могли да чујете друге разговоре ових који су?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Само сам могао да чујем разговор на мом каналу радном. Значи, на којем су укључене старешине СУП-а Пећи и радници СУП-а Пећи, значи само сам њих могао да чујем на том једном каналу, јер ја нисам имао више тих канала него сам слушао један радни канал, ја мислим да је био 46.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте онда јавили да сте добили ту информацију да се нешто догађа у Ћушкој, је л' било на радио вези неке повратне информације?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па ја сам то. Да се нешто дешавало у Ћушкој? Па ја сам то рекао, Ви нисте чули то, они су ми рекли "упознати смо".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознати смо?

НАТАША КАНДИЋ: Да Вас питам, је л' било неке повратне.... после тога упознати па нешто да сте чули да су нешто предузели?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па нема ту, то се не говори преко радио везе. Преко радио везе се најкраће што је могуће, само може да се

обавести, онда то иде све шифровано, ја чак данас нисам смео да кажем можда ни овде Бистрица и тако то, али ја сам рекао, значи то све шифровано иде и тако, због тога то не може.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кад сте отишли тамо после у СУП и кад сте да видите шта се то дешава, они су Вам рекли "то не раде наши". Је л' сте Ви питали ко онда то ради, јесу ли Вам рекли ко онда то ради?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, нису они дужни, нити су ми рекли нити су дужни то мени да преносе, јер ја сам нижи од њих, то су виши старешине, које ја не смем, не могу ја њих да питам неке ствари, осим како ми они кажу.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми кад дођете ту у СУП, где после тога идете?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У СУП кад дођем нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ишли сте у СУП да видите шта се то дешава, односно да пријавите поново и одлазите одатле у ком правцу, куда идете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је кући да је отишао.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па не, радио сам целу ноћ, цео дан, па сам отишао да одморим, нисам могао више да издржим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је отишао да спава.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми да ли Ви након тога што се значи ишли, добили сте ту информацију да то не раде, не знам Ваши, да ли нешто сазнајете? Молим Вас, па ја ево нећу више, ово стварно, то су неке гестикације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите. И то је тужилац рекао не видим, не вреде морам да дигнем столицу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте после тога били у прилици да нешто сазнате, да ли сте се распитивали, шта је то било у Ћушкој, који су то урадили, нису Ваши?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Право да Вам кажем то није у мојој надлежности, а друго ја нисам имао ни времена да то, а они нису дужни да преносе то мени, значи немају никакву обавезу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али пазите код Вас долази девојка, каже да је убијен отац, имате неку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита само да ли сте се интересовали шта се догодило? Вама је пријавила девојка коју познајете да су хтели да је силују, да су јој убили оца, да ли сте се интересовали шта се десило, ништа друго, ето то је питање, Ви лично да ли сте се интересовали, не то да ли је то по оној линији рада, да ли то вама неко шаље извештај, него Ви лично да ли сте се интересовали шта је било, ништа друго, ако јесте, јесте, ако нисте нема везе?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Чуо сам, интересовало је мене, ја сам на пример једног Бећа Бећира питао пошто ти људи су се вратили после подне отишли кући, рекао сам Вам људски сам отишао да видим да ли су се вратили.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, где сте отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишла је на раскрсницу ту где их је видео, то је већ рекао да је ишао да види да ли су се вратили кући и питали сте тог Бећаја?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па Бећаја сам питао једном приликом, онако Вам причам, мислим није и..... некој обавези, он ми се пожалио и рекао да нема хлеба, има вишак члана у породици, нема хлеба. Ја сам отишао код ових из Хрватске избеглица и рекао им да ли имате један џакчић брашна ја ћу вам купити или било. "Ма имамо доста брашна", један џакчић брашна сам у пролазу понео и дао том Бећи и питао "Шта раде ови људи који су се вратили?", па каже "Шта преко дана су код лугова према Бистрици реци, увече дођу кућама ко има кућу" и тако то.

НАТАША КАНДИЋ: Само још сад, пошто сте помињали да сте чули и за Захач да су побијени неки Албанци, а да ли сте чули ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио?

НАТАША КАНДИЋ: Када, ко је то учинио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је чуо и да ли је чуо, да ли сте чули?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја сам чуо у Захачу да су из Захача погинула три или четири младића, два младића који су погинули ја сам их познавао, они су били фарбари.

НАТАША КАНДИЋ: Како фарбари?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Рекао ми је један њихов стриц, којег сам видео после неколико дана, каже да је тог дана када је у Ћушки да је тог дана било, сад не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Само објасните то да су били фарбани?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Фарбари, мислим радили су фарбали кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти младићи који су убијени су се бавили тиме, је ли тако?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Њих двојица.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' сте ту информацију неке проследили, пријавили?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Па то је рађено у склопу свега овога тај увиђај и све то предузели ови из Пећи јер нисам ја радио, јер госпођо, ја у то време, ово сам заборавио да кажем, мени је било забрањено да излазим тамо на терен где се налази територијална одбрана. То је било правило за све раднике, а за мене је било и наређење јер ми је стриктно наређено да не улазим тамо и завршена прича.

НАТАША КАНДИЋ: Сад сте поменули увиђај, да ли Ви знате да је извршен увиђај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је, то је рекао да мисли да су извршили увиђај.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Треба да, али то је лако проверити у СУП-у Пећи, СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Прво господин Перовић.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице, ја опет тражим заштиту судског већа. Јуче је била од стране једног пуномоћника према мени, данас је у питању клевета од стране другог пуномоћника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да Вас заштитим? Која клевета?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па лепо клевета, износи нешто што је неистина, да смо непријатељски настројени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ће бити питања? Не. Добро, вратите се. Извините што Вас прекидам. Шта не може да се упали?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Брновићу, да ли знате где је аутобуска станица у селу Ћушка?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У селу Ћушка, у сваком селу је на пример од града кад се иде, кад се прође село неколико метара, а кад се иде према граду неколико метара унапред, то је поред самог пута, мислим мало проширење и то зову аутобуска станица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете Хаџи Чекуа из Ћушке?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вам предочим нешто, да Муја Гаши каже да сте Ви били код аутобуске станице кад је наишла колона и да сте их усмерили у правцу Пећи, док Хаџи Чеку каже да сте Ви са полицијом скинули четворо, петоро и бацили их у канал са водом, али их нису убили. Шта кажете на ове коментаре?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: То је чиста лаж, то сад први пут чујем, то је чиста лаж и верујте да је чиста, извините што морам да кажем лаж, то су обични лажови то што су рекли, јер није никако истина. Тврдим морално и материјално и тврдим како год хоћете, да се кунем као нека баба ја овде нећу, али вам кажем као човек, настојим да говорим истину, то није истина, није тачно, јер у селу Ћушка осим тих људи што сам видео, ја се не сећам да сам видео, јер ја сам себе оградио, рекао сам не сећам се да сам видео неки трактор па да сам га претицао, а да сам видео било шта осим те људе ту док нисам дошао до фабрике акумулатора. То је чиста измишљотина и лаж. То је слична лаж ако се сећате као оно што су писали у оним изјавама Еулекса да су их Френкијевци привели у халу у "Застави", да су их држали тамо, кад је дошао Брновић командир он нас извређао на националној основи и онда нам дозволио да се вратимо кући. То је лаж као што су рекли да сам у селу Ћушка са мени

непознатим лицима осам њих од којих ниједног не познајем осим једног што није нигде ангажован један Дарин син, не знам како се звахе, њега познајем. Да смо пуцали неки Исо Дервиш Гаши, то је дао код Еулекса и то тврди да је Брновић викао у име Републике Србије "сви ћете бити побијени", пуцао, та вам је истина као та што је тада давало ...Еулексу. То вам је истина као што је један сведок рекао да ме је на 600 метара видео и препознао, на 600 метара не може ни двогледом, ма нема шансе. То вам је истина као оно да сам се договарао са командиром Влаховићем, а командир је Лаловић, али они постављају командира Влаховића, да сам добар пријатељ и да смо се претходни дан договорили да још једно село, не сећам се, са озренског терена дотерамо до Ћушке и да их протерамо. То вам је таква истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања или да оптужени седне да не би стајао овде док се износе примедбе? Нема више питања. Можете да седнете тамо да чујемо примедбе па ћемо направити паузу. Значи, морате тамо иза стакла, ево спровешће Вас стража.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја две примедбе имам. Прва примедба је опет тражим, али ово можда мало делује другачије, али ја сам крајње озбиљан да од судског већа тражим заштиту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примедба?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Примедба је да је од пуномоћника оштећених овде сада према, конкретно сматрам се и мени, није ме именовано, извршена клевета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, према Вама, говорите о себи, добро?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Из ког разлога клевета. Зато што је измишљено нешто што није истина, чак је назвао да ми њега држимо за непријатеља, што није тачно. Значи, ни у једном погледу према њему и другом пуномоћника нема ништа непријатељски, значи у питању је клевета јер је тиме увредио част. Ја сам частан, значи, мене је као малог тата учио Марка Миљанова о части и јунаштву, тако да је за мене ово увреда части, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чојство и јунаштво?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, чојство и јунаштво. Друга примедба је када, сад ћу и тако рећи, одређени учесници у поступку испитују оптуженог или пак сведока и када желе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није још било сведока.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не, кажем и за убудуће, или када желе поставити питање, молим судско веће да ако учесник у поступку не зна да постави питање него једноставно каже "rekli ste", а при том не каже када, где и на које питање, да ли је у истрази, да ли је у полицији, да се у том тренутку одмах Ви зауставите даље питање или да не одобрите то питање, јер до сада смо чули да се каже "rekli ste ово".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите и колеги Вучићу Шћепановићу да је требало да кажем немојте да кажете рекао је Срећко Поповић него да га терам да тражи, да га сачекамо да тражи да би предочио?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја сам само рекао учесници у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је такође учесник у поступку. Хајде седите молим Вас и да вам кажем, дакле, немам разлога да вас штитим од тога што је један човек овде, иначе ваш колега, изнео свој утисак и своја осећања и рекао како се осећа овде у судници међу својим колегама. Како ја да вас штитим од туђих осећања, никако. Е сада, то је једна ствар. Немојте ми одговарати. Господине Радивојевићу, изволите.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Имам две ствари. Овде од стране баш онога ко је мене похвалио, којег изузетно ценим, а увређен је један наш колега који није овде присутан и у то име сам устао највише. Нино Рајевић нема везе са овим као што је колега рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите господине.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите колегинице. Из тога се види да не можете да пратите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите молим Вас да довршим ја Ви реците шта мислите. Господин Огњановић је због тога устао и због једне ствари, што пуномоћници оштећених могу да постављају по пет пута исто питање. Господин Брновић је данас одговарао макар три пута на исто питање. Због тога Вас молим и због тога се господин Огњановић придружује, јер не можемо да блатимо људе који нису овде, међусобно можемо и да се увредимо, могу тужиоци да кажу шта хоће, а ово немојте дозволити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Господина Радоњићија не бих никад у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите молим Вас.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

КОНСТАТУЈЕМ да сада господин Радивојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам питала да ли је све у реду у првом оном реду. Изволите господине Крстићу.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Хвала председнице. Ово је већ трећи пут у току поступка да молим судско веће да учини нешто у погледу ефикасности поступка, потпуно у сагласности с овим што су рекле колеге, дакле, у тиму који заступа оштећене постоји адвокат уважени колега Радонић, њега заиста сматрам, нико њега не доживљава као непријатеља овде

супротно његовом утиску, управо супротно томе најбоље би било да ако се већ постављају питања да управо то он учини, јер је колега Радивојевић ту потпуно у праву, дакле, четири пута, он је рекао три, али четири пута, ја сам бројао, је малопре саслушани оптужени одговорио на исто питање. Зашто? Зато што га је пре тога већ једном неко питао то, а онда још три пута госпођа Кандић. Дакле, у истом смислу као што сам до сада предлагао, ја молим судско веће да у циљу ефикасности поступка наложи пуномоћницима оштећених да само један поставља питање, зато што имају квалификованог човека за то, а Ви, ево већ, значи други пут нисте реаговали на то, а требало би. Ја само могу да кажем да уколико се такав начин испитивања буде даље спроводио овде, што се мене тиче мој браћеник неће одговарати на питања неквалификованих лица за вођење поступка. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И господине Перовићу.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Морам кратко, не желим полемисати, само желим што се тиче колегијалности, лице које је пуномоћник оштећених поменуо, значи био је Мијо Брајевић, имамо М и Б, имамо Нино Рајевић, Н и Р, Нино Рајевић је адвокат за кога ја знам, који је исто из Пећи, ја сам доживео сада што се тиче утисака, да је управо пуномоћник оштећених хтео свог колегу увести у овај поступак. Ето хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви можда нисте чули добро исто као што се неке ствари нису чуле добро, то ћу касније после паузе да вас обавестим, па су ушли рањеници у транскрипт аудио записа за господина Срећка Поповића, он уопште није рекао рањеници, па је датум неки погрешан, па ћемо то да исправимо, тако да можда сада нисте чули па ћемо то, то увек може да се расправи, немојте давати утисак.

За овим суд одређује паузу у трајању од 15 минута.

Дакле, видимо се у 17:30 часова.

Настављено у 17:42 часова након паузе ради одмора.

У међувремену је по одобрењу председника већа претрес напустио и адвокат Крсто Бобот, кога у наставку поступка као и браниоца Горана Петронијевића мења бранилац Огњановић.

Сагласни су, је ли тако и Богићевић и Топлица Миладиновић, с чим су сагласни и прво-оптужени као и четврто-оптужени.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес настави.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ КОРИЋАНИН ВИДОЈА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро вече. Корићанин Видоје, је ли тако?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте чули оптужницу у понедељак, па Вас ја позивам претходно да се изјасните да ли сте разумели оптужницу, да ли признајете да сте извршили кривично дело онако како Вам се ставља оптужницом на терет?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Оптужницу сам саслушао и чуо, а не признајем, нису тачни наводи из оптужнице који ми се стављају на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, унећемо то у записник.

Позван да се изјасни у смислу члана 320 ЗКП-а, изјављује да је разумео оптужницу и да не признаје да је извршио кривично дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при одбрани коју сте износили до сада у току поступка или?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Остаје у свему при одбрани коју је износио у току поступка и наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам сада да ли хоћете да нам у кратким цртама кажете како сте били ангажовани, у којим јединицама у току бомбардовања, шта сте радили и откуд Ви 14. маја у овом догађају?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Поштована судија, нису тачни наводи да сам ја, прво да сам резервни полицајац, ја сам активни полицајац од 1991. године, као што није тачно што се наводи у оптужници, није тачно да сам ја радио у Клинини, ја сам радио у полицијској станици Клина, која је удаљена 30 км, која општина има око 60.000 становника, једна од највиших по површини у Републици Србији и нисам могао никако да обављам радне задатке у Клини, да будем у Клини и да будем резервиста ако сам већ активни полицајац. Двадесет година обављам часно и поштено посао полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте тако говорили и током поступка до 1991. године радите у полицији?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Од 1991. године радим у полицији и свуда сам дао изјаве да сам активни полицајац. Мени се ставља у оптужници на терет да сам резервиста и да сам радио у Клинини, у одељењу полиције. То није тачно и никада нисам радио ни као резервиста. Клинина је одељење полиције које припада СУП-у Пећ и општини Пећ. Ја сам радио у општини Клина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте радили тамо?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Радио сам као полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то састав, која је то јединица полиције?

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То је полицијска станица Клина, радио сам као полицајац, редовни полицајац Републике Србије. Пошто је било ратно стање, важила је радна обавеза која је била ратно стање је била обавеза и важио је ратни распоред. Самим тим ратним распоредом био је први степен приправности у том моменту и морали смо стално да се јављамо на радно место у Клини по радне задатке. Да никада нисам нигде био ван, радио ни у једној јединици било где ван посла, полицијског посла у СУП-у Клина, никада ни нигде, само сам испуњавао наређења и задатке својих претпостављених у станици Клина где сам и радио. Радио сам, углавном смо радили од 7 до 19 часова, а понекада ретко до 16 часова. Више пута по више дана смо били и у одређеним селима која смо бранили од напада од терориста који су извршавани у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако само.

ОПТ. ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Полако, кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте да се сетите онога што сте испричали. Какве сте рецимо униформе имали, јесте ли сарађивали у тим акцијама са војском, ето тако.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Униформу смо имали Посебне јединице полиције, била је шарена униформа маскирна, били смо, не знам тачан број нас који смо били ту у станици, који смо били увек дужни да било где затреба на нашем делу да одемо да извршимо помоћ било којем селу, било којој патроли, да заштитимо грађане, села, објекте који су били изложени нападима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видим да сте добили и Орден заслуга за народ трећег реда.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Добио сам Орден заслуга за народ, али самим тим опет то је једна мени опет драга што сам добио заслужујући једном тешком и трагичном ситуацијом да је мој колега имао удес, да сам му ја изашо у сусрет и помого да спасим његов живот. То је једно драго а опет и тешко сећање на те ситуације и тог тренутка. Јел исти је био тешко повређен, сва вилица му је поломљена и сад кад се сетим тог тренутка узнемирих се, и чак шта више и пола мозга му је било одрубљено, то може и лекарски налаз и то се зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и за тај чин ви сте добили.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: И више пута сам после тога и до дан данас награђиван за свој рад и своју тачност и прецизност дела свог посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда сада да се вратимо на тај период када је било бомбардовање. Ко вам је био командант, шта сте радили то што кажете до четири, пет поподне и тако?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Командир станице ми је био Ђуричић Крсто, он је исто био и као сведок овде, дао изјаве и колеге који су радили са мном. У станицу полиције је било око сто полицајаца који може сваки да потврди да сам ја био сво време рата у Клини. Био сам пријављен и живео сам код сестре приватно, сестре од стрица где сам пријављен по личној карти у месту Клина. Да нисам смео и нисам могао да будем на друго место јел ратни распоред је и први степен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опасности.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Опасности, морали смо да будемо увек доступни и да будемо увек на оној адреси где си пријављен, јер увек су морали да нас зову да дођемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би могли да вас зову, а како су вас звали?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па углавном патроле, није имало могућности, телефони нису радили, углавном људи су ишли који су радили то вече, то људство које је било ангажовано они су нас звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скупљали, добро.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: По мојем сећању тих дана и тог бомбардовања сећам се првог дана, првих дана бомбардовања, сећам се и после тога за време да сам отишо једног дана кући, и где сам становао

комшиница је послала сина да ме позове на славу, која је родом из Гораждевца, они су славили сеоску славу Свети Јеремија, тешко ми пада јер је тај исти мали који ме звао тог дана, он је после тог времена и погинуо, после бомбардовања на Бистрици у селу Гораждевац. Кад су објавили те вести, мени је тешко, вратила ми се слика тог дана и тих сећања, а овде нисам био сам ја, било је још исти ови, још једна породица која је становала моја сестра, били смо тог дана ту, и она је у сузама исто говорила да јој тешко пада, да први пут од како се удала није на вашар у Гораждевцу. Ако хоћете ви можете да позовете њу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо, сачекајте, сад ћемо овако, ако може једна чаша воде за оптуженог, па ћете ви да попијете воду.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу да унесем вашу реакцију у записник и онда ћемо да наставимо даље. Јел може тако?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Констатује се да је током давања одбране оптужени посебно када је наводио да му је страдао друг, да је погинуо на Бистрици његов комшија, мали дечак кога зна од малих ногу.

Јел тако?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па он је становао исто ту су они становали дуго време заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Као и док је говорио о томе како није крив и није учествовао у злочинима.

То ја тако уобличавам шта сте рекли.

Почео да плаче, па је због тога одређена пауза да би попио воду и да би се смирио.

Значи да попијете воду, да се саберете, да разговарамо. Значи ништа више од онога што сте рекли код истражног судије то је то, нешто у

глобалу да испричате и онда ћемо вам постављати питања и онда ће то вероватно тај део да буде мало лакши. Дакле сад кад можете полако, шта се дешавало током бомбардовања, била је комшиница, позвала вас је за славу.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да части, послала је сина, и јесте ли ви отишли, где се то одвијало, и тако?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Сећам се тог тренутка, да је он исто ко, био је мали, дете, сећам се да је дошо тог тренутка исто ко одрасо, неким речима да дођем на кафу, да дођеш на славу, да се омези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И због тога памтите тај датум?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Памтим, после тога сећам се тих кад је већ на вестима објављено његово име пошто га знам дуго ту, прошла ми је слика тог момента и тог сећања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада да нам кажите још шта је било тог дана, значи тог дана кад вас је он позвао на славу колико је то сати било?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па не знам вечерњим сатима, не могу се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вечерњим?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У вечерњим сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте били тог дана?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Био радио и кад сам се вратио с посла увече, не знам да ли, које је тачно време, пред мрак тако нешто, не знам тачно временски, не могу се сетити тачног времена, али знам да сам био ту и да су били и породица, још једна породица која је исто становала код сестре ми, породица Костић и они су становали у једној од тих кућа које има сестра, ја и сестра, и не могу се још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад кажете да сте радили тог дана, где сте били тог дана, да ли сте били у станици или шта сте радили?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Ја мислим да сам био у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Мислим да сам био у станици, мислим да сам био у станици, не могу тачно да се сетим, јер није ништа посебно да би могло да се сетим тог дана, мислим да сам био у станици седео цео дан у приправности у станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја вас подсећам да сте причали код истражног судије како се одређивао тај распоред, где се то бележило, ето то нам још. Ја вас само подсећам, после ћу вас питати.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Распоред рада се водио углавном је водио старешина, углавном командир, уколико није мого командир, онда је његов заменик, то јест Царичић Миодраг водио тај распоред један, свакодневно, тај распоред је излазио и ујутру кад би се јавили морали

смо да се јавимо дежурном старешини који је водио евиденцију тог распореда дал си стига, јер ко није дошо и није оправдао, сматрало се ко да је дезертирао, тежа повреда радне дужности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где се то уписивало?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Старешине су водиле ту прозивку и у своју евиденцију, имали су само своју књигу или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад су вам саопштавали распоред?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Распоред је излазио један дан пре, у вечерњим сатима, уколико ниси, ако су дали раније, ако сам данас радио до четири, и није изашо распоред, ја сам био у обавези да дођем, да сазнам кад радим сутра или би нам рекли обично опет сутра од седам сати се ради, пошто је углавном радило се од седам сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причали сте код истражног судије, па реците сада и нама кога познајете од овде оптужених?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Од оптужених познајем мојег брата по оцу, познајем, чуо сам за Брновића и познајем га ко фацу, који је дуго радио ко полицајац и нема тога да га не познаје њега у околини, Брновића, и познајем Јашовиће које сам ишо у школу с њиме, никога другог од оптужених не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а какве везе ви имате са селом Ћушка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Село Ћушка, моји ујаци су живели у селу Ћушка до '80.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка вам је родом из тог села?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да и они су продали имање '80.године и никада више од '80.године нисам ушо у то село и не видим ни један, нисам имао ни потребе ни разлога да одем тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли ви још нешто да нам кажете везано за своју одбрану или нешто од онога што сте износили или да пређемо на део поступка када вам се постављају питања?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не знам шта бих још додао, не знам господо, поштоване судије, поштовано веће, ја бих још само додао да то време моја мајка је ишла у Пећ и одма после бомбардовања 2000.године, пошто је и даље била опасност да се оде и да се иде за Пећ, да смо ја и моја браћа и моја породица, било ко, урадили нешто слично или нешто да смо пљачкали, убијали или силовали, никада не би дозволили својој мајци и ако смо ко деца остали без родитеља, да оде у Пећ поред толико опасности да се изложи, она је ишла више пута, ишо је и мој брат Вељко који се пријавио за повратак и пријавила се и моја мајка, па самим тим да ли би неко и луд отишо на руку некоме да ти се освети, знајући да код Албанаца и дан данас постоји крвна освета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Верујте ми да. И напоменуо би да је био покренут поступак и против мојег брата Миленка, који је радио као стражар у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Истоку. У Пећи или у Истоку?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У Пећи, у Пећи. Да је био, и фала богу и нашем адвокату да је он доказао да Миленко нема никакве везе још у истражном поступку са овим случајем, а надам се и у Бога и у вас господо судије да ће се доказати истина и о мени да немам никакве везе са овим делом што ми се ставља на терет. Ништа немам против тужиоца, он ради човек свој део посла, ништа немам ни од пуномоћника који су овде иза мене, али бих позвао да пре свега него што оптуже некога невинога преиспитају све, јел тешко је оптужити невинога и данас бити, бити у оваквој ситуацији за нешто што ниси ни чуо ни видео. Тешко је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде онда да пробамо да вас ми питамо тако што ће прво тужилац да вам поставља питања, затим ваш бранилац, ми, остали браниоци, пуномоћници и остали оптужени. Кад сте ви чули уопште за овај догађај у селу Ћушка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Кад сам био приведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја имам само два питања. Нешто само да расчистимо. Код истражног судије 31.03. ове године, то је страна 827, рекли сте да сте носили ПЈП униформу, а касније да сте припадник ПЈП, па само да расчистимо да ли сте ви били обичан полицајац или сте припадник ПЈП?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То је јединица ПЈП при станици полиције, то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то су Посебне јединице полиције?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То је посебна јединица коју смо морали ми да будемо, због тога сам нагласио, да будемо од седам сати стално ту и да свуда где треба да се тражи помоћ, било где да дође на нападу, на нашем одређеном терену, да им пружимо помоћ, то је то, само је то та разлика што смо имали ту униформу. Ја стојим и даље иза тога да сам носио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На пример Посебна јединица полиције Пећ је у то време ишла на терен, јесте ли ви одлазили на терен или сте само били у полицијској станици?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, одлазили смо на нашем делу терена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На вашем делу терена?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који нема везе са делом терена који покрива Пећ?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли познајете Гаши Ису из села Ћушка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па ево десет месеци ја сада не би могло да се сетим његовог лика, не знам уопште, знам да породица Гаши је купила имање од мојих ујака, али не могу и даље десет месеци вртим по глави и не могу да се сетим ни због чега, ни како је уопште он нашо разлог да прозове мене и моју браћу да смо ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли у неким, у каквим сте односима са, јел имате, неке контакте сте имали у то време?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Никада нисам имао контакта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били у неким лошим односима?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нисам, да ја знам нисам имао никакве, а посо је такав, 20 година обављам тај посо, да ли сам ја можда негде њега или неку родбину лишио слободе, да ли се можда он то свети, или мрзи што сам носио униформу, или је мој брат који је радио у затвору можда је исто он тамо у затвору наишо на њега или неко од његове родбине, одакле ја могу знати, а могуће је и да је што није преведена земља Гаши коју користе, јер су моји ујаци њима продали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте вршили увид у списе и знате шта је он изјавио?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Изјавио, имао сам увид само у прву његову изјаву коју он тврди да смо били нас тројица, самим тим да Миленко није био ту, како смо могли да будемо нас тројица, самим тим и не знам ко је њега убедио и како га убедио и због чега он уопште нас терети, само може један разлог да буде да изврши притисак на наше ујаке да преко нас они преведу земљу. Шта ја имам са њима, само што су мени ујаци да би ја извршио притисак да они њима преведу земљу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Перовићу изволите.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Јел могу ја касније, ја сам изгубио питање кроз главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, може. Остали браниоци? Нико нема питања. Оптужени да ли неко има питања? Не. Пуномоћници? Хоћете ви или ћемо ми, како хоћете, јесте ли спремни, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Само бих питала да ли ви као припадник ППЗ знате за неке злочине да су почињени?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли чули?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нисам чуо, јер да сам чуо и да сам имао сазнања сигурно не би дозволио мајци да ми иде у Пећ, да је уопште нешто тако догођено.

НАТАША КАНДИЋ: А где је ваша мајка живела?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Моја мајка је живела у село Накло и моја браћа.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, Накло или?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Захаћ, Накло, то је на самом тремећу, па сад административно припадамо селу Захаћу а више смо ближи селу Наклу.

НАТАША КАНДИЋ: А с ким је она тамо живела?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Она је живела са браћом, са мојом браћом.

НАТАША КАНДИЋ: Којом?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Милорад и Милић и Вељко је живео у другој кући ту близу.

НАТАША КАНДИЋ: А шта су они по професији?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па Милић је био полицајац.

НАТАША КАНДИЋ: Где, у ком делу?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У Пећи.

НАТАША КАНДИЋ: У Пећи, а овај други?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па Милорад је радио у фабрику коже и обуће. Вељко је био у пивари.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми јесте ли од мајке чули да се нешто догађало у Захаћу?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Ни од брата?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, сигурно, нису ни они имали сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: Да се у селу догодило нешто?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли уопште били у прилици да за било које кривично дело чујете?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Никада?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: За тако нешто нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли одлазили да обиђете породицу, мајку. Извините.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ако могу ја бих сада питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нека пуномоћник заврши па ћете ви, па ћемо онда ми на крају.

МУСТАФА РАДЕНИЋИ: Он рече да му је један брат радио у фабрици коже и обуће. Да ли је у то време радила фабрика коже и обуће?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Није радила фабрика коже и обуће за њега је била радна обавеза коју је морао да буде кући кад они дођу по њега пошто је радио на посебној машини и да је морао увек да буде на посебној машини, тако ми је пренео кад смо избегли.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Како је то могло кад фабрика није радила, кад није било ни једног јединог радника тамо.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Приговор молим вас као браниоц морам да изразим приговор јер пуномоћник оштећених улази у полемику са мојим брањеником и молим да то не дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питаћу ја, али не можете да скочите пре него што ја реагујем.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ја сам питао да ли је радила, он каже да није радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радила фабрика и шта је то за ту машину?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Фабрика није радила, радио је одређени погон, одређена машина која је требала да пружа одређене услуге, ја не могу да знам шта је, које услуге кад је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је радио тамо, нисте ви, добро.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Он је рекао да још увек важи та крвна освета, постоји тако крвна освета код Албанаца. Да ли се он плашио неке освете од Албанаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, он је рекао да због тога што важи крвна освета он сматра да то важи, да се он не боји да оде доле јер ништа није радио, он се не боји те освете.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да, баш тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе да је радио плашио би се управо због тога.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да сам било шта радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би ишао он, не би се брат пријавио за повратак ни мајка и тако даље. Јел тако?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да, тако је.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Јесте ли ви повремено долазили у село, у то време?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Највише да сам био три пута, три или четири пута и то свега сат времена, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код мајке?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Код мајке, само да их обиђем.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Да ли бисте могли да нам одредите време кад је то било?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па не могу да се сетим, не би мого да.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на почетак и крај бомбардовања, то сам и ја хтела да вас питам, одмах се надовезујем, у односу на почетак и крај бомбардовања и тако? У односу на неку акцију која је била позната?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: На крај бомбардовања задњи дан знам да сам дошо 09. или 10.јуна, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у село?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То знам да сам дошо у село, пошто су нам дали да идемо, отишо сам да узмем породицу и да идемо, и дошли смо у Србију, у Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а остали, јесте ли тражили посебну неку дозволу да идете?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нисам вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неку дозволу посебну морали да тражите?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, нама је саопштено усмено у станици да може да, препоручљиво је да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А током ових претходних посета, да ли сте морали да узмете дозволу неку од командира?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да, морало је дозвола и одобрење од непосредног старешине, ја нисам никад тражио ал давали су само за теже случајеве, ко је био, смртни случај, неко давање или болест, тешка болест у породици, за тако су дали, слободан дан ниси могло да добијеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду март, април, мај, јуни?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да, никако ниси могло да добијеш слободне дане за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли сте се иначе виђали са браћом на неком другом месту, са братом Вељком или?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или са овим који је живео доле са мајком?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Са овима ако сам, ова два брата који су живели и Вељко, који су живели, ако се задесили кад сам ја дошо тих сат времена, пола сата да обиђем, само да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то вас ја питам, јесте ли за тих сат, два само да видите, добијали дозволу или сте, седнете у кола и одете 30 километара?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, то смо ишли, углавном сам користио кад је служба користила патроле да оде до Пећи, ако је имало да се достави акте или да се спроведе неко лице, замолио би старешину или командира који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да пођете?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да пођем с њима и да ме, само да видим како су моји, да ли су живи, да ли су здрави. Друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то вас питам, да ли сте добијали то.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Јел није било безбедно да одем сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел ме разумете, питам вас да ли сте добијали дозволе па да је то негде евидентирано или тако. А кажите ми зашто сте ишли службено сад Клина-Пећ колико је то? Рекли сте 30.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: 30 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И прво из Клине наиђете на своју мајку или прво на Пећ?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, прво мајка ми успут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она прво па онда Ћушка, па онда?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То је ближе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда Пећ?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Прво је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ваше село, па Ћушка, па Пећ?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је колико, пола сата вожње?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више, добро. Ајде прекинула сам вам браниоца, упала сам у његов термин, изволите, па ћу да наставим.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Ја бих само да би разјаснили, мада је већ све речено, али да би разјаснили у потпуности. Оптужени се изјаснио овде, ратни распоред и тако даље. Значи прецизно да нам кажеш, какву обавезу сте ви имали приликом трајања бомбардовања у вези вашег посла, обављања ваше делатности и то? Како сте то звали, ево мислим да ја не будем.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Звала се приправност првог степена.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Шта је значило то приправност, јасно и одређено?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То је значило да сваког момента мора да будеш на оној адреси где си пријављен, и да будеш доступан старешинама и полицајцима где си оставио адресу. Ко није могао и коме нису могли да доставе, да оду да позову, имала је одређена, објект у кругу станице где је био преуређен за смештај да могао да одмори човек који је био.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А да ли у селу у којем је живела ваша мајка и ваша браћа, да ли су у то време, те 1999.године и '98. и '97. и раније уназад постојали телефони фиксни?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, нису.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Нису.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нису.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А шта би се десило у случају да ви или неко од припадника редовног, активног или ако је постојао резервни

састав полицијске станице Клина не би се појавио на посао, шта би се десило с њим?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па од активног сигурно.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: У току трајања бомбардовања?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Сигурно тежа повреда радне дужности, сматрао би се ко дезертер.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А реците ми, приликом доласка на посао, ви кажете да сте у седам сати ујутру се појавили на посао?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Јел би сте се ви јављали неком, приликом доласка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Дежурном старешини, морао је да води евиденцију ко је дошао и да реферише да ли су сви у књигу, тамо има коју су они водили пише бројно стање и ко је дошао.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А јесте ли ви могли у току трајања радног времена, да ли је то радно време до 14 или 19 сати, да одете из станице и да купите цигарете, чоколаду, пралине или да одете негде до Приштине, рецимо нека акција у Приштини, ви сте чули и онда кажете е извините, ја идем до Приштине, има тамо нека акција, идем у неко село да ратујем, па ћу да се вратим. Јесте ли могли то да?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Само си мого ако је било до киоска за цигарете или нешто што не би ти изгубило много времена, ако си морао да одеш на кафу или на доручак било где, морао си сваког момента да се јавиш да знају где си и шта си и да ли ћеш да добијеш одобрење да можеш да одеш у то време на ту паузу.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А реците ми током трајања вашег полицијског стажа да ли су вас старешине училе да се у случају ванредног стања или у случају неког ратног сукоба придружујете разним јединицама не знајући која је јединица и ко су припадници јединице?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не да су нас учили, него су нам, строго наређено да не смемо да поступимо по ни једној команди осим претпостављеног старешине, непосредног старешине. Било где да си био имао си свог непосредног старешину који је одговарао сваког момента за сваког полицајца. А он је по хијерархији одговарао вишој инстанци у том ланцу.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А реците ми да вас питам, да ли ви имате сазнање или да ли је то био обичај можда у току трајања бомбардовања да уколико се крећете неким путем на подручју јужне српске Покрајине, и видите да је у току неко пушкарање, да узимате пушку, улећете и пуцате. Да ли је то био обичај?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Никако, никако није смело да се улази, јер прво ко прво не знаш ни ко је, ни шта је, ни где је, ни да ли ћеш било где

да, морао си да се добро, ако старешина предвиди да се сачека, да се види да ли, да се заузме прво безбедност своја, да своју безбедност обезбедите, па онда да видимо да се ступи у контакт, може да се наиђе да пуцаш баш и у правцу онима којима треба да пружиш помоћ.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Добро, захваљујем се, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам. У којој сте акцији ишли током бомбардовања?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: На подручју Клине смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, које акције?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па имало је Кијево нам је било одвојено, оно је било пар пута блокирано, не пар пута него више пута је био блокиран део комуникације коју смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пута?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Део комуникације који смо држали, који смо морали да, колико смо морали да обезбеђујемо да, јел више пута је долазило до напада од стране терориста на цивилна возила, да су чак шта више и рањавана и возила оштећивана, да више пута долазило је по процени старешине патрола се старала колико, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је значи та комуникација Кијево, неколико пута и још?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Овамо села која смо били по више дана, у Грабаницу се исто више дана седело, нон стоп смо били у Грабаницу, Грабац, Бичу, то су села која су била изложена највише нападима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да вас питам, да ли сте у тим акцијама били заједно са војском, са резервном полицијом, са резервним саставом војске или, мислим на који начин, или сте сами вршили те акције?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Ми углавном смо били сами, ко станица на нашем делу, а са војском ја не сећам се да смо имали акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Полиција иначе редовна јел била некад у неким акцијама, јел то био обичај или не, или ви то не знате?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, ја не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте одлазили у посету мајци и браћи, да ли сте одлазили у Ћушку или не, или пролазили кроз Ћушку да бисте стигли у Пећ, кад сте користили те прилике кад се иде у Пећ?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да би ишо код мајке нисам имао потребу никад да одем у Ћушку, а ако је имало потребе да се иде за Пећ мора да се прође магистрала води, Ћушку, кроз село Ћушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте ишли, то кад користите да неко иде у Пећ, а ви пођете да бисте видели своју породицу, јесте ли пролазили кроз Ћушку или не?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Ако сам само био да обиђем породицу и ако се указала могућност да је имало више полицајаца, да немам потребе да одем до Пећи, ја би остајао да они кад се врате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они вас узму у повратку, добро.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да ме узму и да се, нисам у Ћушку уопште ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова друга ваша браћа, Вељко је радио, нисам разумела у којој, у саставу које јединице полиције је био тај други брат?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Он је био у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у којој у ПЈП, у САЈ, у редовној?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, не, обичан полицајац, обичан полицајац у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обичан полицајац, добро. Да ли ви познајете неког уопште из села Ћушке?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Познајем, реко сам да познајем Јашовиће, у школу у Требовиће сам ишо две или три године заједно, у основној школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је ваша полиција била надлежна за обављање увиђаја поводом неких догађаја извршених кривичних дела, или је то неки други састав полиције?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не полиција није вршила, вршио је крим.техничар, истражни судија, полиција је само могла да обезбеђује лице места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то ваша та формација полицијска или нека друга?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Наша, наша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Зависи ко је радио госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Ко је радио тог дана, то људство је морало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али та ваша станица, разумете, то?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да, на нашем делу терена да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На вашем да, то сам вас питала. Браниоче изволите.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли је оптужени Видоје Корићанин, да ли се сећа да је до марта 24., односно до 14.маја 1999.године, имао неки лични сукоб са неким Албанцем из села Ћушка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да се ја сећам никад.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли сте некад добили батине од неког из села Ћушка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Не, никада.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Да ли је неко туко вас или вашу породицу из села Ћушка?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Никада се нисмо ни потукли нити.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Јел вам некад неко из села Ћушка узео некад нешто, кликер, дрво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, не морате објашњавати кликер, дрво, разуме.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Никада нисмо, ми смо чак шта више све комшије, па свестан сам и тога да и они знају да ми нисмо криви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао је већ.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: И да су познавали нашег оца и да смо били једна од угледних породица као код Срба као и код Албанаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је већ.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: И да ли бисте ви, да ли сте ви имали до 14.маја било какав разлог неке мржње или освете према неком Албанцу из Ћушке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, значи по трећи, четврти пут дозволићемо да одговори. Изволите.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Никада нисам имао, нити су моја браћа имали такав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки сукоб лични који би довео до тога да вас терете.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Само да бих разјаснио око имена Вељко, већ сте поменули Вељко где је радио. Где је Вељко радио?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Вељко је радио у пивари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вељко је у пивари радио.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Не, поменули сте Милорад, пивара, због тога.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Није био ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нико није то поменуо, мораћете транскрипт да видите. Вељко је радио у пивари, то знамо.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Добро, а да ли знате да ли је и током бомбардовања радио?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Цело време рата је био у пивари, није био чак ни ангажован нигде, само радна обавеза је важила за њега и ишо је сваког дана на радном месту, и оног дана кад сам стигао ја сам затекао да је он после мене дошао са посла. Кад сам дошао задњи дан из Клине, он је дошао после мене кући са посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који задњи дан, ово кад је готово бомбардовање?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: 09., да, 09.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Да вас питам, које површине је имање које су ваши ујаци продали породици Гаши?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: 11 хектара.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Јел вредно то имање?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То је врло вредно имање.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А из ког разлога је вредно?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Па вредно што је прва класа, врло је богато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли узели паре они за то?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, онда продали?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Али нису превели госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, превешће.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Ко је плаћао порез од продаје имања?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Моји ујаци.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Ваши ујаци.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: И плаћали су и после рата.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Од продаје ко је плаћао порез, продало се имање '80.године, након тога ко је плаћао порез?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Моји ујаци.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А имање је било у власништву?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У власништву, користили су породица Гаши. Нису хтели да плаћају порезе.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А јел можете рећи где се налази то имање?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: То имање се налази по дубини можда више од 2 километра, на самој обали Бистрице.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Да ли може песак да се вади на имању?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Може, има велики профит, може песка да се, јел по дужини је, може да се експлоатише поред Бистрице, да се експлоатише песак, да се воће, поврће, било шта, жива вода, имали извор на својем имању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није ваше, то је ваша мајка се удала, то је од њене браће, јел?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Поштована судијо, па то је разлог овога што сам ја оптужен, јел то једини разлог зашто ме доводи овде пред вама, других разлога нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто је остало непрецизно мени, ваше питање је гласило да ли је ваш брат у Пећи био полицајац или тако нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међутим, ја бих сад питао, колико брата има?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нас је пет брата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Укупно пет?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда ко је тај који је радио у полицији у Пећи?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Милић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи он се зове како, Корићанин Милић?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Милић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Корићанин Вељко где је радио?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У пивари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овај Миленко?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У истражном затвору у Пећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И остао нам је још један.

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Милорад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је он радио?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: У фабрику коже и обуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам руши концепцију.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Не, збунио ме је приликом давања исказа па сам. Ко је од вас радио у фабрици Застава у Пећи?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Ја сам радио четири године.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: А јел радио још неко у фабрици Застава у Пећи?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Нико.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Само ви значи?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Само ја сам радио.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Добро. Јел вам Вељко рођени брат?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: По оцу, он је старији брат по оцу.

АДВ.НЕБОЛША ПЕРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли неко од оптужених има питања? Не. Имате ли ви још нешто да кажете?

ОПТ.ВИДОЈЕ КОРИЋАНИН: Молим вас и преклињем да све чињенице и све, првенствено пресудите по чињеницама и доказима, ништа више не би желео, само по чињеницама и доказима, молим вас и преклињем вас, и хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли још неко има нешто да пита оптуженог. Вратите се молим вас тамо на место. И позовите молим вас да дође Корићанин Вељко. Ако се слажете ако мислите да ћемо да почнемо данас или да данас Вељку и оптуженом Сокићу да саопшtimo да ћемо да наставимо сутра. Данас свакако нећемо. Онда доведите и Сокића. Данас свакако нећемо завршити и свакако данас нећемо моћи да останемо дуже као ова два претходна дана, значи свакако. Има свакако

30 минута, сад тек видим колико је сати. Да саопшtimo да ћемо сутра да наставимо, то је то, не можемо задржавати свако вече овде чланове већа и остале. Ако могу да уђу, ако их доведу нека уђу да кажемо, да се договоримо за сутра. Оптужени Поповићу, нисте били данас на прегледу и нису вас фотографисали за личну карту, нисмо то успели да завршимо. Добро. Нећемо моћи да почнемо данас, ту је ушо и оптужени Сокић, значи мораћемо да радимо сутра, данас свакако нећемо завршити са овим изношењем одбрана. Тако да уђите тамо само да се договоримо. Сутра ћемо да наставимо претрес, тако што ћемо испитати односно саслушати оптуженог Корићанин Вељка и оптуженог Сокића. Ја вас молим да сутра када будемо разговарали о предлозима и о даљем току суђења, да видимо и да се договоримо, да конципирамо некако предлоге, шта можемо да читамо, шта ћемо непосредно да изводимо и тако даље, од доказа и да у том смислу направимо и ми неки план за рад и овога већа и за заузеће судница, да то некако ако можемо да решимо за следећу годину унапред, дакле сутра ћемо радити због наше заузетости, заузетости већа до неких пет, пола шест, то је отприлике то, тако да вас у том смислу обавештавам. Да је данас претрес завршен, у 18.30 а,

наставиће се сутра 24.12.2010.године,
у истој овој судници са почетком у 14.30.

Довршено у 18.30.

Записничар

Председник већа-судија